



Marijan PETAN

osebnost mojega kraja

(raziskovalna naloga)

Avtorici:

Alisa KIKER, 7.a
Živa NARDIN, 7.a

Mentorica:

Jana DRAKSLER, prof.

Mestna občina Celje, Mladi za Celje
Celje, marec 2013

KAZALO

	stran
KAZALO SLIK	3
POVZETEK	5
UVOD	6
OTROŠTVO	7
ŠOLANJE	11
SLUŽBOVANJE	17
DRUŽINA	21
GLASBENA POT	28
NAGRADE IN PRIZNANJA	50
DRUGI O MARIJANU PETANU	53
BIBLIOGRAFIJA	60
ZAKLJUČEK	65
ZAHVALA	66
VIRI IN LITERATURA	67

PRILOGI: - Pesniška zbirka ZAPOJ MI PESEM, v kateri so zbrana izbrana besedila pesmi, ki jih je Marijan Petan napisal za različne glasbene izvajalce

- MARJAN '65 - CD z dvajsetimi pesmimi, v katerih prepeva Marijan Petan (kot član NSQ, kot solist oziroma v duetu z Majdo Petan in z glasbo Johnnyja Casha v sodelovanju s skupino Longfield iz Celja)

KAZALO SLIK

slika številka

- 1 MARIJAN PETAN (1988)
- 2 MLADI RAZISKOVALKI PRI DELU (2013)
- 3 MIHA PETAN NA KOROŠKEM OB KONCU VOJNE (1945)
- 4 MIHA IN VERONIKA PETAN (1945)
- 5 BORIS IN MARIJAN Z MAMO (1950)
- 6 MLADA DRUŽINA V BJELOVARJU (1954)
- 7 PETANOVI FANTJE V SLOVENIJI (1956)
- 8 MARIJAN V ČETRTEM RAZREDU (1954)
- 9 MARIJAN V PRVEM LETNIKU GIMNAZIJE (1963)
- 10 MEŠANI MLADINSKI PEVSKI ZBOR »SVOBODA« GIMNAZIJE CELJE (1965)
- 11 NASTOP NA LITERARNEM VEČERU »BODOČNOST MLADIM« (1966/67)
- 12 USPEŠNI ROKOMETAŠI PRVIH IN DRUGIH LETNIKOV (1965)
- 13 MLADI ŠPORTNIKI NA SKALNI KLETI (1965)
- 14 MATURANTJE 4.g S PROFESORSKIM ZBOROM (1967)
- 15 FOTOGRAFIJA IZ INDEKSA (1967)
- 16 NA ENIH OD TERENSKIH VAJ (1971)
- 17 MARIJAN Z ŽENO JANJO (1969)
- 18 ANDREJEV DRUGI ROJSTNI DAN (1972)
- 19 MARIJAN S SVOJIM RAZREDOM (1973)
- 20 VOJAK MARIJAN (1974)
- 21 MED OGLEDOM TEKME NA KANTRIDI, RIJEKA (1975)
- 22 UČITELJSKI KOLEKTIV OŠ I. CELJSKE ČETE (1977)
- 23 NA ENI OD PRIREDITEV V PIONIRSKEM DOMU (okrog 1980)
- 24 UDELEŽENCI ENEGA OD TABOROV (okrog 2005)
- 25 MED KOMEMORACIJO OB SPOMINSKI PLOŠČI OB NAŠI ŠOLI (2009)
- 26 MARIJAN S STARŠI IN BRATOMA (okrog 1979)
- 27 KATJIN PRVI ROJSTNI DAN (1980)
- 28 MARKOV PRVI ROJSTNI DAN (1984)
- 29 PRI STARIH STARŠIH (1980)
- 30 PETANOVI Z ANDREJEVO DRUŽINO (1997)
- 31 ŠTIRI GENERACIJE PETANOVIH FANTOV (okrog 2000)
- 32 DRUŽINSKA (okrog 2002)
- 33 MOŠKI DEL PETANOVIH (2011)
- 34 ŽENSKI DEL PETANOVIH (2011)
- 35 80. ROJSTNI DAN MARIJANOVEGA OČETA (2002)
- 36 SREČANJE »RAZŠIRJENE FAMILIJE« (2003)
- 37 MED ODMOROM NA ENEM OD KONCERTOV (okrog 2008)
- 38 NEW SWING QUARTET NA ENEM OD KONCERTOV KLIC DOBROTE (okrog 2000)
- 39 SKUPAJ V NARAVI (2010)
- 40 MED NASTOPOM NA RESEVNI (1968)
- 41 PRVI NASTOP ZA RADIO CELJE (1969)
- 42 V TITOGRAU (1970)
- 43 EDEN NAJSTAREJŠIH PLAKATOV (iz leta 1970)
- 44 MED PRVIM NASTOPOM V STUDIU 14 (1971)
- 45 MED NASTOPOM JOSIPU BROZU TITU (1972)
- 46 NA PRVEM FESTIVALU MELODIJE MORJA IN SONCA (fotografija iz revije Stop)
- 47 SHOW PROGRAM SPLITSKEGA FESTIVALA (1983)
- 48 OVITEK SINGLA (1977)
- 49 PRVA URADNA PREDSTAVITVENA FOTOGRAFIJA (1973)
- 50 NASTOP V LENINGRADU (1976)
- 51 PLAKAT FESTIVALA JAZZ JAMBOREE 78 (1978)
- 52 ČLANI NEW SWING QUARTETA V PODOBI BORUTA PEČARJA

- 53 NASLOVNICA PRVE KASETE NOVE ZASEDBE (iz leta 1989)
54 NA KONCERTU Z GOLDEN GATE QUARTETOM (1993)
55 PLAKAT – OSNOVA ZA NASLOVNICO CD-ja (1994)
56 KVARTETOVCI OB TRIDESETLETNICI DELOVANJA (1998)
57 NEW SWING SINGERS (1989)
58 Z MILJENKOM PROHASKO (1998)
59 BOŽIČNI KONCERT V MURSKI SOBOTI
60 NA ENI OD OSNOVNIH ŠOL (?)
61 KOT SO JIH VIDELI V TRBOVLJAH
62 ZADNJI KONCERT V CELJSKEM DOMU V CELJU (2008)
63 ENA TORTA ZA VSAKIH 10 LET DELOVANJA (2008)
64 ČLANI NEW SWING QUARTETA S SVOJIMI DRUŽINAMI (okrog 1990)
65 PLAKAT PRED SPOMINSKO SOBO (2013)
66 DR. TONE KREGAR MED PREDSTAVITVIJO SPOMINSKE SOBE (2010)
67 VSI »KRIVCI« ZA SPOMINSKO SOBO (2010)
68 POTPURI UTRINKOV Z RAZSTAVE (2013)
69 MEŠANI KOMORNI ZBOR CELJE (?)
70 NA OVITKU SINGLE PLOŠČE (1975)
71 LETNI KONCERT KOMORNEGA ZBORA ORFEJ CELJE (2012)
72 BOŽIČNI KONCERT NA BIZELJSKEM (2012)
73 NAGRADA PORIN, KI JO PODELJEJEJO V ZAGREBU
74 PREJEMNIKI ZLATEGA PETELINA (1999)
75 PRIZNANJE S FESTIVALA VOKAL TOTAL V GRAZU
76 VIKTOR ZA ŽIVLJENJSKO DELO
77 MARIJANOVA ZLATA GALLUSOVA ZNAČKA
78 Z JANKOM VOLČANŠKOM NA TURNEJI V ARGENTINI (2009)
79 OVITEK PRVAGA SINGLA IN PRVEGA LONG PLAYA
80 MED SKUPNIM NASTOPOM (?)
81 NASLOVNICA NOVEGA CD-ja
82 MED IZVAJANJEM COUNTRYJA IN GOSPELA JOHNNYJA CASHA (2013)

POVZETEK

Marijan Petan se je rodil v Zagrebu, kjer je bil oče oficir, a je že s sedmimi leti postal Celjan. Po letih prepevanja v mladinskih pevskih zborih ga je srečno naključje pripeljalo v mlado vokalno skupino, ki se je ogrevala za črnske duhovne pesmi. Skupaj so ustanovili kvartet, ki so ga poimenovali New Swing Quartet. Po začetnih posnemanjih svojih velikih vzornikov, Golden Gate Quarteta, so kmalu začeli razvijati svoj slog, ki je postajal vedno bolj prepoznaven. Z neumornim žarom so skrbeli za popularizacijo črnske duhovne glasbe. S trdim delom so tem pesmim navdihnili lastno noto in ljudem doma in na tujem pričarali lepote gospela in spirituala na le njim lasten način. S svojim petjem so si pridobili svetovno slavo in z njimi očarali tudi prebivalce ameriškega juga.

V štiridesetletnem nepretrganem delovanju, kar je med podobnimi skupinami svojevrsten fenomen, so navdušili milijone ljudi, ki so jih pogosto poslušali s solznimi očmi.

Marijan Petan, s svojim globokim basom kvartetu predan od začetka do konca, je z njimi občutil slast uspeha, tako med nastopi za široke ljudske množice kot med nastopi predsedniku Jugoslavije - Titu, papežu, predsedniku Amerike – Billu Clintonu ... in poskrbel za prepoznavnost Slovenije v svetu.



slika 1: Marijan PETAN
(leta 1988; fotografija je last g. Marijana Petana)

UVOD

Ko sva se odločili, da izdelava raziskovalno nalogo, sva želeli nadaljevati s sklopom nalog Osebnost mojega kraja, ki jih na naši šoli pripravljamo že vrsto let.

Najina mentorica nama je predlagala, da predstaviva življenje in delo gospoda Marijana Petana, nekdanjega člana priznane vokalne skupine New Swing Quartet.

Če sva čisto odkriti, nama ime ni veliko pomenilo, saj gospoda Petana nisva poznali. Znašli sva se pred zahtevno nalogo, saj brskati po življenju in delu človeka, ki ga nič ne poznaš, ni ravno enostavno. Kmalu pa sva ugotovili, da bo delo zelo zanimivo.

Po uvodnih formalnostih, ki jih je opravila najina mentorica, sva se lotili dela.

Pri delu sva se seznanili z različnimi oblikami raziskovalnega dela, kot so: intervjuvanje in anketiranje, zbiranje in urejanje literature in slikovnega materiala, fotografiranje in delo z računalnikom.

Predpostavili sva:

- da je s svojim glasbenim ustvarjanjem pripomogel k popularizaciji črnske duhovne glasbe na naših tleh,
- da se je v življenju ukvarjal v glavnem s prepevanjem,
- da je v Celju prepoznavna osebnost,
- da je dovolj pomemben Celjan, da si zasluži predstavitev v najini nalogi.

Prebiranje starih časopisnih člankov in knjig, številni intervjuji, anketiranje ... so bili prav razburljivi, saj sva vedno znova odkrivali nove podrobnosti iz življenja basista – solista znamenitega New Swing Quarteta.

Ob koncu sva ugotovili, da je bila najina odločitev, da kot osebnost našega kraja predstaviva g. Marijana Petana, pravilna, saj je s svojim donečim basom, večnim optimizmom in organizacijskimi sposobnostmi v veliki meri pripomogel k štiridesetletnemu nemotenemu delovanju glasbene skupine, ki je v naših krajih širila črnsko duhovno pesem in s pesmijo poskrbela, da se je glas o naši deželi širil tudi preko naših meja.



slika 2: MLADI RAZISKOVALKI PRI DELU

(leta 2013; g. Marijan Petan med predstavitvijo spominske sobe New Swing Quarteta v Šentjurju)

OTROŠTVO

Marijan Petan se je rodil 31. marca 1948 v Zagrebu kot drugi otrok Mihe Petana in njegove žene Veronike, rojene Selko.

Miha Petan, ki je živel v bližini Brežic, se je v Brežicah učil za frizerja in kasneje postal frizerski pomočnik. Med šolanjem je spoznal mlado Veroniko, ki je v Brežicah obiskovala meščansko šolo, in se vanjo zaljubil.

Vojna vihra je v času II. svetovne vojne krojila njuni življenji.

Ko so leta 1941 prišli nemški vojaki s tovornjaki, da so ljudi odpeljali v zbirni center v Rajhenburgu in kasneje v izgnanstvo v Srbijo, je Miha, z izgovorom, da mora na stranišče, izkoristil priložnost, in skozi odlomljeno desko na poljskem stranišču, zbežal. Skril se je v koruznem polju. Kasneje je na skrivaj odšel do Veronike in skupaj sta naslednji dan s čolnom pobegnili na italijansko stran. Od tam sta odšla v partizane.

Leta 1943 je Miha opravil oficirsko šolo in postal vodnik. Poslali so ga na Koroško, kjer je kasneje postal kapetan. Priključil se je XIV. diviziji in postal komandant 3. bataljona Bračičeve brigade, s katero je na Koroškem tudi dočakal konec vojne.



slika 3: MIHA PETAN NA KOROŠKEM OB KONCU VOJNE
(maj 1945; Miha je drugi z leve; fotografija je last g. Marijana Petana)

Po koncu vojne so vojake XIV. divizije s kamioni prepeljali v Vojvodino. Miha se je med potjo v Brežicah sestal s svojo Veroniko, ki je v Vojvodino odpotovala z njim.

V Zrenjaninu sta se leta 1945 poročila. Poročil ju je politkomisar Ivan Dolničar, ki je zaslovel ob koncu II. svetovne vojne, ko se je, kot prvi visoki častnik partizanov, dogovarjal z generalom Löhrom, ki je 9. maja 1945 na Topolšici podpisal nemško kapitulacijo.



slika 4: MIHA IN VERONIKA PETAN
(leta 1945; fotografija je last g. Marijana Petana)

V Vojvodini sta bila le kratek čas, nato pa sta se preselila v Zagreb, kjer se jima je 3. decembra 1946 rodil prvi sin, Boris, 31. marca 1948 pa še sin Marijan. Ker je bil oče Miha zaposlen v vojski kot major, so se veliko selili (Hrvatsko Zagorje, Gospič, Bjelovar...).



slika 5: BORIS IN MARIJAN Z MAMO
(leta 1950; fotografija je last g. Marijana Petana)

V Bjelovarju se je Mihi in Veroniki 17. oktobra 1953 rodil še tretji sin, Dušan. Dušan je kot dojenček hudo zbolel. Dobil je davico, ki je v veliko primerih bila smrtna bolezen. K sreči je imel oče veliko znancev (tudi v vojaški bolnišnici), ki so poskrbeli, da je Dušan bolezen uspešno prebolel.

Kmalu po bolezni pa je postal prava »igrača« za svoja starejša brata, ki sta ga večkrat čuvala. Rada sta ga vozila v vozičku. Verjetno zaradi tega, ker sta si pogosto z njim organizirala prave dirke. Med temi dirkami pa se je včasih zgodila tudi kakšna nesreča in voziček z Dušanom je pristal v kakšnem drevesu ali jarku. K sreči se mu nikoli ni nič zgodilo.



slika 6: MLADA DRUŽINA V BJELOVARJU
(leta 1954; fotografija je last g. Marijana Petana)

Hudo bolezen pa si je nakopal tudi oče Miha. Dobil je čir na želodcu. Zaradi bolezni so ga delno upokojili. Ni več opravljal službe na terenu. Zaposlili so ga v pisarni.

Leta 1953 je Marijanov brat Boris v Bjelovarju pričel obiskovati prvi razred osnovne šole. Marijan je že naslednje leto, ko še ni bil dovolj star, da bi redno obiskoval pouk, k pouku hodil z njim, a je obiskoval pouk v prvem razredu. Večkrat je bil zelo nemiren in ni mogel sedeti pri miru. Po štirih mesecih ga je zaradi tega mati želela izpisati, a se učiteljica ni strinjala. Dovolila je, da se je »privajal na redno obiskovanje pouka«. Marijan se spominja predvsem zanimivih poti domov, ko je obiskoval sosede ali pa se je zadrževal pri stojnicah sejmišča (piace), ki so jih imeli v Bjelovarju. Na njih je bilo veliko mamljivih stvari.

Ker je bil Marijan bister deček, je, kljub mladosti in razposajenosti, prvi razred končal z odličnim uspehom, čeprav je bil leto dni mlajši od ostalih sošolcev.

Spominja se, da je domov prinesel z zlatom obrobljeno pohvalnico.

Družina se je ves čas želela vrniti v Slovenijo in leta 1955 se jim je želja izpolnila. Očeta so premestili v Celje, kjer je postal tajnik na Okrajnem odboru zveze borcev. Ko so okraje razpustili, je postal tajnik Območnega odbora zveze borcev.



slika 7: PETANOVI FANTJE V SLOVENIJI
(leta 1956; Boris, Dušan in Marijan; fotografija je last g. Marijana Petana)

Naselili so se na Skalni kleti in fantje, predvsem Boris in Marijan, so se hitro vživeli v novo okolje. Veliko so se ukvarjali s športom, saj je prav na Skalni kleti bilo veliko možnosti za športne aktivnosti.

ŠOLANJE

Avgusta leta 1955 so se Petanovi preselili v Celje. Že septembra pa sta morala Boris in Marijan v šolo. Vpisali so ju na I. osnovno šolo v Celju, kjer je bil ravnatelj gospod Marjan Jerin, nekdanji komandant kozjanskega odreda.

Marijan je začel obiskovati drugi razred, v katerem ga je učila gospa Vilma Štucin, za katero Marijan meni, da je bila zelo dobra učiteljica. V razredu sta vladala red in disciplina.

Kljub temu da v razredu ni nikogar poznal, se je hitro znašel, čeprav njegova slovenščina ni bila najboljša. Gospa Štucin se je zelo zavzela zanj in mu je veliko pomagala. Učila ga je tri leta.

Gospa Vilma Štucin se spominja, da je bil Marijan bister, a zelo živahen deček. Kljub manjšim jezikovnim težavam, ki sta jih kmalu skupaj uspešno prebrodila, se je hitro vživel v razred in postal eden od najbolj priljubljenih učencev, saj je rad pomagal sošolcem pri pouku in jih zabaval s svojimi vragolijami. Že v nižjih razredih osnovne šole je Marijan zelo rad prepeval, rad pa je tudi nastopal na raznih prireditvah, kjer je vedno recitiral pesmi. Gospa Vilma meni, da je imel že takrat izreden smisel za nastopanje. Rad se je ukvarjal tudi s športom.

Bil pa je tudi izredno pozoren in čustven otrok. Imel je izreden čut za ljudi v stiski in jim namenil posebno pozornost.



slika 8: MARIJAN V ČETRTEM RAZREDU

(leta 1958; Marijan je tretji z leve v drugi vrsti; fotografija je last g. Marijana Petana)

V šolskem letu 1958/1959 je naše osnovno šolstvo doživelo eno od reorganizacij. Ukinili so nižjo gimnazijo in osnovno šolo spremenili v osemletko. Tako je Marijan, namesto v prvi razred nižje gimnazije, odšel v peti razred osnovne šole, kjer je njegova razredničarka postala gospa Angela Sadar.

Vsa leta na I. osnovni šoli je Marijan z veseljem prepeval v šolskem pevskem zboru. Spominja se, da je imel veliko srečo, da je lahko prepeval v številnem pevskem zboru, ki ga je vodil priznani pedagog, gospod Jože Kores, ki je bil kasneje učitelj petja, operni pevec – solist ter dvanajst let prvi tenor Slovenskega okteta.

Po končani osnovni šoli se je vpisal na Gimnazijo Celje. Začetki šolanja na gimnaziji so bili spodbudni. Ko pa so sredi šolskega leta zamenjali profesorico angleškega jezika, so se zanj začele težave. Čeprav je prej imel angleščino štiri, mu pri novi profesorici nekako ni šlo in imel je popravni izpit, ki ga ni naredil. Prvi letnik je tako moral ponavljati.

Sam meni, da je to bila nekakšna sreča v nesreči. »Zapravil« je leto predčasnega všolanja (v Bjelovarju) in tako prišel med svojo generacijo, kjer se je bolje počutil. Kljub temu se je takrat odločil, da ne bo nikoli več ponavljal.



slika 9: MARIJAN V PRVEM LETNIKU GIMNAZIJE
(leta 1963; Marijan je prvi z desne v drugi vrsti; fotografija je last g. Marijana Petana)

Dodatno leto na gimnaziji pa je bilo zanj dobrodošlo tudi zaradi tega, ker je tako lahko pet let prepeval v priznanem pevskem zboru, ki ga je vodil odlični glasbeni pedagog, profesor Egon Kunej. Za Marijanovo glasbeno kariero je bilo to, da je lahko pet let prepeval pri profesor Kuneju, velika sreča.

Takole se spominja svojih prvih korakov pri gimnazijskem pevskem zboru: »Ko me je profesor Kunej preizkusil, je rekel: 'Petan, ti boš pel pa drugi bas!' Tedaj sem občutil, kaj se pravi peti in spoznal, da petje pomeni način življenja.«



slika 10: MEŠANI MLADINSKI PEVSKI ZBOR »SVOBODA« GIMNAZIJE CELJE
(leta 1965; ob 20. obletnici; Marijan je drugi z desne v zadnji vrsti;

fotografija je last g. Marijana Petana)

Pevskih vaj so imeli veliko. Marijan se je takrat prvič seznanil s pevske vaji, ki so bile ločene po glasovih. Basisti so imeli vaje vsak ponedeljek zvečer v glasbeni šoli, saj je bil profesor Kunej takrat že ravnatelj glasbene šole v Celju. Ob petkih pa so imeli skupne pevske vaje za vse glasove. Pevski zbor je bil takrat zelo uspešen tudi v jugoslovanskem merilu. Profesor Kunej je bil tudi eden od organizatorjev Mednarodnega mladinskega pevskega festivala v Celju, na katerem je njegov zbor redno osvajal zlata in srebrna odličja.

Že v gimnazijskih letih je Marijan pisal tudi pesmi. Sodeloval je pri različnih kulturnih prireditvah in bil eden od organizatorjev literarnega večera z naslovom Bodočnost mladim, ki so ga dijaki njegovega razreda organizirali v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju. Sam se takole spominja tistega obdobja: »Osebnost sem dobil smisel za kulturo v gimnaziji, ko sem tudi sam pisal pesmi. Pri tem mi je pomagala zaljubljenost, tako kot marsikateremu pesniku. Tisto zrno, ki je tedaj padlo vame, je dobro vzknilo.«



slika 11: NASTOP NA LITERARNEM VEČERU » BODOČNOST MLADIM«
(leta 1966/67; Marijan v družbi deklet; lastnica fotografije je ga. Štefka Presker – prva z desne)

V gimnaziji se je ukvarjal tudi s športom. Bil je v šolski ekipi rokometišev za prve in druge letnike.



slika 12: USPEŠNI ROKOMETAŠI PRVIH IN DRUGIH LETNIKOV
(leta 1965; Marijan stoji prvi z desne; fotografija je last g. Marijana Petana)

S športom pa se je ukvarjal tudi v prostem času, saj je bil doma v bližini igrišča na Skalni kleti.



slika 13: MLADI ŠPORTNIKI NA SKALNI KLETI
(leta 1965; Marijan stoji drugi z leve; fotografija je last g. Marijana Petana)

Čeprav je bil njegov razrednik v gimnaziji matematik, profesor Ivan Rebek, Marijana matematika ni posebno zanimala, saj je menil, da je pri matematiki vse preveč podatkov. Šele kasneje je ugotovil, da sta glasba in matematika tesno povezani.

Rad je imel profesorja biologije, gospoda Franja Puncerja, ki jih je navadil na red in disciplino, saj je bil zahteven in strog, a izredno pravičen.

Eden njegovih najljubših gimnazijskih profesorjev pa je bil profesor Jože Zupančič, ki ga je učil geografijo in nekako postal njegov vzornik in pobudnik za Marijanovo poklicno odločitev. Marijan se spominja, da so ga pri njem navduševali predvsem njegov odnos do dijakov, strogost, demokratično sodelovanje s sočlovekom ter izredna poštenost.

Marijan je maturiral leta 1967.



slika 14: MATURANTJE 4.g S PROFESORSKIM ZBOROM
(leta 1967; Marijan sedi prvi z desne; fotografija je last g. Marijana Petana)

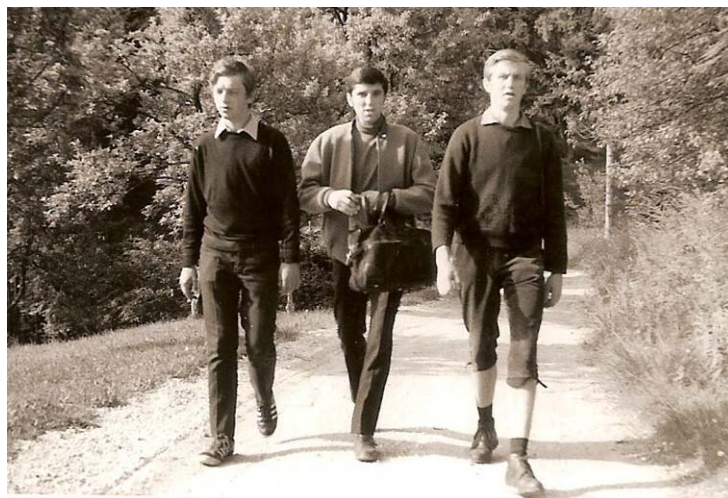
Po končani gimnaziji je Marijan sicer želel študirati ekonomijo, a si je, zaradi prevelikega števila študentov, premislil in se odločil za študij geografije in sociologije.

Leta 1967 se je vpisal na Filozofsko fakulteto v Ljubljani. Študija se je lotil resno. Redno je obiskoval predavanja in terenske vaje.



slika 15: FOTOGRAFIJA IZ INDEKSA
(leta 1967; fotografija je last g. Marijana Petana)

Na terenskih vajah so se študenti veliko naučili in se tudi veliko družili ter se seznanili z mnogimi življenjskimi izkušnjami.



slika 16: NA ENIH OD TERENSKIH VAJ
(leta 1971; Marijan je prvi z leve; prvi z desne je g. Lojze Peterle – kasneje predsednik prve slovenske demokratično izvoljene vlade (1990); fotografija je last g. Marijana Petana)

Gospod Marko Primožič, ki je bil v času študija Marijanov sostanovalec, se spominja, da je bil Marijan zelo družaben človek. Rad je poskrbel za zabavo. Nekega dne sta z Markom stavila, da Marko ne more pojesti štirideset kremšnit. Marko se je sicer trudil, a stavo izgubil. Čeprav so večkrat poskrbeli za podobno zabavo, popivali niso nikoli.

Rada sta se ukvarjala tudi s športom in redno spremljala tekme naših športnikov v dvorani Tivoli. Veliko so igrali karte. Njihova priljubljena igra s kartami je bila preferans. Kljub temu da so kartam posvetili marsikatero noč, sta bila oba pridna in redna študenta. Izpite in terenske vaje sta opravila v rednem roku.

Proti koncu študija sta enemu od profesorjev tudi pomagala pri izdelavi naloge za doktorat. Opravljala sta razne ankete in risala zemljevide. Marjan je bil pri risanju še posebej marljiv. Delo, ki sta ga opravila, sta dobila tudi plačano in tako sta že v času študija prispevala k družinskemu proračunu.

Že med študijem se je Marijan zaljubil v prikupno Janjo Kos, s katero se je leta 1969 tudi poročil.



slika 17: MARIJAN Z ŽENO JANJO
(leta 1969; fotografija je last g. Marijana Petana)

Že naslednje leto se jima je, 23. aprila 1970, rodil sin Andrej.



slika 18: ANDREJEV DRUGI ROJSTNI DAN
(leta 1972; fotografija je last g. Marijana Petana)

Kljub temu da je Marijan še študiral, je skušal skrb za družino prevzeti na svoje pleče. Še preden je diplomiral, se je zaposlil na Inštitutu za geografijo Univerze v Ljubljani.

SLUŽBOVANJE

Že kot študent je Marijan začel prepevati v glasbeni skupini New Swing Quartet, kjer je vrsto let prepeval kot neprofesionalni pevec.

Tudi svojo prvo redno zaposlitev je pričel že med študijem. Od 1. aprila 1971 je bil zaposlen kot kartograf na Inštitutu za geografijo Univerze v Ljubljani. Imel je možnost, da bi se zaposlil v Haagu, a bi tja moral odpotovati sam, žena in sin pa bi ostala v Sloveniji. Ker se ni želel ločiti od družine, si je našel novo službo, ki je bila v Celju.

1. aprila 1972 se je zaposlil kot učitelj zemljepisa na OŠ I. celjske čete (danes III. OŠ Celje). Z učenci se je dobro razumel. Razkrival jim je skrivnosti tujih dežel, seznanjal pa jih je tudi z družbenimi problemi in s problemi medsebojnega komuniciranja in doživljanja drugih, o čemer so se z njim lahko sproščeno pogovarjali pri OZN krožku. Znal se je posvetiti vsakemu učencu in v njem poiskati tisto najboljše. V njegovem razredu je bil tudi njegov kasnejši glasbeni kolega Franjo Bobinac.

Sam o svojem poučevanju takole razmišlja: »Popustljiv sem bil do tistih, za katere sem ugotovil, da ne zmorejo. Drugačen pa sem bil do onih, ki so zmogli, pa niso hoteli.«



slika 19: MARIJAN S SVOJIM RAZREDOM
(leta 1973; fotografija je last g. Marijana Petana)

Ker se je poučevanju predal zelo resno, mu je nekako zmanjkovalo časa, da bi zaključil študij. Gospod Jaka Majcen, takratni ravnatelj OŠ I. celjske čete, mu je zaradi tega odobril študijski dopust, ki ga je pričel 1. oktobra 1973. V tistem obdobju je opravil vse manjkajoče izpite in uspešno diplomiral. Takoj po diplomi pa je moral na služenje vojaškega roka.



Slika 20: VOJAK MARIJAN
(leta 1974; fotografija je last g. Marijana Petana)

Del vojaščine je odslužil v Puli in del na Rijeki. V tistem času si je na znanem stadionu Kantrida na Rijeki ogledal tudi marsikatero tekmo.



slika 21: MED OGLEDOM TEKME NA KANTRIDI, RIJEKA
(leta 1975; fotografija je last g. Marijana Petana)

Po odsluženju vojaškega roka se je 1. decembra 1975 ponovno zaposlil na OŠ I. celjske čete in tam poučeval do 31. avgusta 1979. Na ta osnovnošolska leta ga vežejo lepi spomini, tako na učence kot na kolege.



slika 22: UČITELJSKI KOLEKTIV OŠ I. CELJSKE ČETE
(leta 1977; fotografija je last g. Marijana Petana)

Kljub temu da je rad poučeval, je leta 1979 (1. septembra) sprejel nov izziv. Na pobudo ravnatelja OŠ I. celjske čete, Pavleta Bukovca je, po upokojitvi dotedanje ravnateljice, gospe Slave Vučajnk, prevzel mesto ravnatelja Pionirskega doma Cvetke Jerinove v Celju. V njegovem obdobju so v Pionirskem domu poskrbeli, da ni šlo samo za podaljšano bivanje in varovanje otrok. Poleg pisanja domačih nalog in športnega preživljanja prostega časa, ko so malčki čakali svoje starše, da opravijo delo, je skušal v njih vzbuditi tudi ljubezen do kulture. Organiziral je mnoge kulturne dejavnosti, tako plesne, literarne, glasbene in igralske. Otroci so z velikim veseljem obiskovali te dejavnosti in čas, ki so ga preživeli v Pionirskem domu, jim je tako hitreje mineval.



slika 23: NA ENI OD PRIREDITEV V PIONIRSKEM DOMU
(okrog leta 1980; fotografija je last g. Marijana Petana)

Delo ravnatelja je opravljal do 31. maja 1988, ko je postal samostojni kulturni delavec – glasbenik s statusom umetnika. Bil je basist – solist v zasedbi New Swing Quartet (*delovanje je predstavljeno v posebnem poglavju*).

Po prenehanju delovanja kvarteta pa je bil do 1. novembra 2009, ko se je upokojil, menedžer Slovenskega okteta.

Marijan je še posebej ponosen na svoje dodatno pedagoško delovanje. Iz bogatih pedagoških izkušenj je, ob pomoči žene, ki je bila svetovalka na eni od celjskih osnovnih šol, črpal ideje za vodenje razgovorov z mladimi. Takole se spominja začetkov: »Ugotovil sem, da bi lahko s svojimi pedagoškimi izkušnjami, znanjem in spoznanji, ki sem jih dobil, ko so mi v roke prišle knjige Briana Tracyja in drugih avtorjev te smeri, nemara lahko na svoj način pomagal neodločnim in malce zbeganim mladim. Tako smo z osmošolci začeli z razgovori o tem, kaj petnajstletniki pričakujejo od življenja in kako si ga sploh predstavljajo. In, kot se po navadi zgodi, kadar je neka stvar prava, so tudi ti pogovori v bistvu predstavljali začetek tabora »Naša lipa«, ki smo ga organizirali na Vrhu nad Laškim, kjer imam vikend.«

Tabor je bil prva tri leta namenjen otrokom članov New Swing Quarteta, kasneje pa je prerasel v tabor za Zoisove štipendiste iz vse Slovenije, ki je bil organiziran pod okriljem Zavoda za zaposlovanje Slovenije. Izvajalca sta bila skupaj z bratom Dušanom. Tabora se je vsako leto udeležilo več kot dvajset dijakov. Programi so bili zelo pestri, saj so v okviru tabora raziskovali porečja različnih rek, uredili geološko pot od Vrha nad Laškim do Lisce, zbirali zdravilne rastline, nočne metulje, delali herbarije, pripravili recital ter likovno razstavo...

Skupaj je bilo organiziranih štirinajst takšnih taborov.

Kljub obilici raziskovalnega dela, je bila skupna nota vseh polnoletnost. Marjan je prepričan, da je mlademu, ki pri osemnajstih letih postane polnoleten, potrebno pomagati pri odkrivanju njegovih vrlin in ugotavljanju, katera so njegova močna področja in kje lahko pričakuje uspehe. Mladim je tako pomagal pri odkrivanju njih samih. »Lahko ga spodbujamo, mu kažemo različne poti in možnosti, ampak preizkusiti se mora v njih sam. Kajti, enako pomembno kot, kaj nekdo hoče, je tudi, kaj lahko. In, če to zna združiti, si bo znal tudi postaviti cilje in ne bo taval,« je prepričan Marijan.



slika 24: UDELEŽENCI ENEGA OD TABOROV

(okrog leta 2005; fotografija je last g. Marijana Petana)

Po upokojitvi je Marijan postal član Zveze borcev, saj je prepričan, da je potrebno tudi v obdobju, ko živimo v miru, ohranjati vrednote, kot so domoljubje, tovarištvo, solidarnost in poštenost. Leta 2012 je prevzel mesto predsednika Združenja borcev za vrednote NOB Celje. Svojo funkcijo jemlje zelo resno. Pripravlja predavanja po šolah, organizira proslave in razne kulturne prireditve, skrbi za ohranjanje obeležij NOB in za izdajo knjig, povezanih s to tematiko.



slika 25: MED KOMEMORACIJO OB SPOMINSKI PLOŠČI OB NAŠI ŠOLI
(leta 2009; fotografija je iz arhiva naše šole)

DRUŽINA

Med službovanjem na OŠ I. celjske čete je Marijanovo mlado družino doletela huda nesreča. 30. januarja 1979 je umrla njegova žena Janja in Marijan je ostal sam z osemletnim sinom Andrejem. Preselila sta se k Marijanovim staršem na Skalno klet, saj so mu starši precej pomagali pri skrbi za sina.



slika 26: MARIJAN S STARŠI IN BRATOMA

(okrog leta 1979; fotografija je last g. Marijana Petana)

Marijan, ki je bil takrat že uveljavljen pevec glasbene skupine New Swing Quartet, se je v redkih prostih trenutkih rad družil z amaterskim gledališkim igralcem in humoristom Srečkom Centrihom. Srečko mu je povedal, da ima sestro Majdo, ki študira v Ljubljani in prepeva pri Akademskem pevskem zboru Tone Tomšič. Na enem od obiskov pri Centrihovi družini sta se Majda, ki je prišla domov na obisk, in Marijan srečala. Majda mu je bila takoj všeč. Ker je vedel, da ima rada glasbo, ki je bila tudi sestavni del njegovega življenja, je upal, da bo vzljubila tudi njega in Andreja. Kljub temu da Majda na prvi zmenek ni prišla, je bil Marijan vztrajen. Z Andrejem je obiskal Centrihove in Majdini mami povedal, da ima Majdo rad. Kmalu je tudi Majda ugotovila, da Marijan misli resno. Vzklila je obojestransko ljubezen in 24. marca 1979 sta se poročila. Že 23. avgusta 1979 se jima je rodila hči Katja in mlada družina je zaživela srečno življenje.



slika 27: KATJIN PRVI ROJSTNI DAN
(leta 1980; fotografija je last g. Marijana Petana)

Oba aktivna pevca (Marijan pri New Swing Quartetu, Majda pri raznih ansamblih) in oba redno zaposlena, sta uspešno krmarila tudi družinsko življenje.

25. marca 1983 se jima je rodil še sin Marko.



slika 28: MARKOV PRVI ROJSTNI DAN
(leta 1984; fotografija je last g. Marijana Petana)

Kljub številnim obveznostim in skrbi za družino, pa Majda ni nikoli povsem prenehala s petjem, saj jo je Marijan pri glasbeni karieri podpiral. Razumel je, kako je, če imaš glasbo res rad. Pomagal ji je tudi pri organizaciji nastopov in koncertov ter napisal precej besedil za pesmi, ki jih Majda prepeva (nekaj teh besedil je zbranih v prilogi Zapoj mi pesem). Občasno, ko je bilo res vse nakopičeno, so na pomoč pri varstvu otrok priskočili stara starša oziroma babica.



slika 29: PRI STARIH STARŠIH
(leta 1980; fotografija je last g. Marijana Petana)

Otroci so odraščali in se počasi osamosvajali.

Andrej je postal gradbeni tehnik in sedaj službuje kot uspešen parketar. Ima lastno parketarsko podjetje. Ustvaril si je družino in ima dva otroka – hčerko Mašo in sina Matevža



slika 30: PETANOVI Z ANDREJEVO DRUŽINO
(leta 1997; v Andrejevem naročju je hči Maša; fotografija je last g. Marijana Petana)



slika 31: ŠTIRI GENERACIJE PETANOVIIH FANTOV
(okrog leta 2000; Andrejev sin Matevž, Andrej, Marjanov oče, Marjan;
fotografija je last g. Marijana Petana)

Odrasla sta tudi Katja in Marko.



slika 32: DRUŽINSKA
(okrog leta 2002; fotografija je last g. Marijana Petana)

Katja je profesorica angleškega jezika in diplomirana novinarka. Ima magisterij iz evropskega prava. Z družino živi in ustvarja v Luksemburgu, kjer je zaposlena na Evropski komisiji kot prevajalka. Ima tri otroke; sina Maksu in hčeri Elin in Saro.

Sin Marko pa je profesor geografije in zgodovine. Na Danskem opravlja podiplomski študij iz varstva okolja in občasno dela na Zavodu za prizadete in kot varovalec v plavalnem bazenu.

Kljub temu da živijo na različnih koncih Evrope, se veliko srečujejo.



slika 33: MOŠKI DEL PETANOVIIH
(leta 2011; Andrejev sin Matevž, zet s sinom Maksom, Andrej, Marko, Marijan;
fotografija je last g. Marijana Petana)



slika 34: ŽENSKI DEL PETANOVIIH
(leta 2011; Katja s hčerko, Majda, vnukinja Maša, snaha;
fotografija je last g. Marijana Petana)

Obvezni del njihovega druženja so različna družinska praznovanja.



slika 35: 80. ROJSTNI DAN MARIJANOVEGA OČETA
(leta 2002; s Petanovimi je Majdina mama – prva z leve;
fotografija je last g. Marijana Petana)

Marijan pa je še posebej ponosen na pogosta srečanja »razširjene familije«, ki jih organizira na svojem vikendu, ki ga ima na Vrhu nad Laškimi ali v Sromljah. Na teh srečanjih se zberejo družine vseh enaindvajsetih bratrancev in sestričen.



slika 36: SREČANJE »RAZŠIRJENE FAMILIJE«
(leta 2003; fotografija je last g. Marijana Petana)

V času, ko je Majda prepevala pri avstrijskem ansamblu, je bil Marijan pogost poslušalec njihovih koncertov, saj rad posluša Majdino petje. Znani so bili predvsem njihovi redni nastopi v Kitzbühelu, kjer so mnogi stalni gostje prihajali poslušat ansambel predvsem zaradi Majdinega lepega glasu.



slika 37: MED ODMOROM NA ENEM OD KONCERTOV
(okrog leta 2008; Majdin avstrijski ansambel; fotografija je last g. Marijana Petana)

Ker sta oba z Majdo zelo čuteča človeka, sta bila tudi med ustanovnimi člani celjskega Lion 's cluba, ki so ga ustanovili 5. decembra leta 1995 in je bil prvi tovrsten klub na celjskem področju. Kot izredno čuteč človek je Marijan vedno rad priskočil na pomoč ljudem v stiski. Tako je sodeloval pri organizaciji mnogih dobrodelnih koncertov, katerih čisti izkupiček so namenili ljudem, ki so to najbolj potrebovali. Še posebej se je zavzemal za pomoč slepim in slabovidnim. Na koncertih je sodeloval sam, izkoristil pa je tudi svoja številna znanstva in k sodelovanju povabil mnoge znane izvajalce. Med njegovimi dobrodelnimi idejami je bila tudi ideja o organizaciji dobrodelnega koncerta Klic dobrote, ki je postal že tradicionalen.



slika 38: NEW SWING QUARTET NA ENEM OD KONCERTOV KLIC DOBROTE
(okrog leta 2000; fotografija je last g. Marijana Petana)

Marijan in Majda se sedaj, ko sta uradno upokojena, posvečata drug drugemu in skupaj nastopata. Rada prepevata in obiskujeta različne prireditve.

Rada pa sta tudi v naravi, saj je prav narava Marijanova velika ljubezen za katero mu je vedno zmanjkovalo časa. Še vedno na svojem vikendu na Vrhu nad Laškimi iščeta vir energije, saj se ob pogledu na okoliške gozdove in hribe sprostita in si »napolnita baterije«. In potem si znova in znova prepevata »njuno« pesem Življenje s tabo je kot pesem.



slika 39: SKUPAJ V NARAVI
(leta 2010; fotografija je last g. Marijana Petana)

GLASBENA POT

Marijan Petan je svojo uspešno glasbeno pot začel kot pevec pri mladinskem pevskem zboru na I. OŠ v Celju, kjer ga je jez osnovami zborovskega petja seznanjal profesor Jože Kores, kasneje priznani operni pevec in član Slovenskega okteta. Marijan je pel tudi v gimnazijskem zboru, kjer ga je usmerjal priznani zborovodja, profesor Egon Kunej. Že profesor Kunej je prepoznal Marijanov odlični bas in že v tem zboru, s katerim so uspešno nastopali na domačih in tujih festivalih, je Marijan prepeval kot basist solist.

Po končani gimnaziji je Marijan odšel študirat v Ljubljano.

V tistem času so se v Šentjurju, kjer so bili sosedje, trije mladi fantje, sosedje Gregor Bezenšek, Dare Hering in Marjan (Rado) Razdevšek, ki jih je, poleg nogometa, navduševala tudi glasba, začeli zanimati za črnsko duhovno glasbo.

Gregor Bezenšek, ki je bil sicer znan kot dober imitator pevcev popevk, je leta 1966 za božično darilo dobil Jugotonovo ploščo Golden Gate Quarteta. Črnske duhovne pesmi, ki so jih prepevali na tisti plošči, so fante tako navdušile, da so jih začeli prepevati tudi sami. Ustanovili so tercet in se poimenovali EmDiDži (po začetnicah njihovih imen). S plošče so prepisali besedila pesmi, se jih naučili in pričeli prepevati. Ker pa je bila glasbena skupina, po kateri so se vzorovali, kvartet, jim je manjkalo še en pevec, basist.

Daretovo dekle, Zlata, se je spomnila, da jih je njen gimnazijski sošolec Marijan Petan pogosto zabaval s petjem in da so bili nad njegovim zvonečim basom vedno navdušeni. Marijana se je spomnil tudi Dare, saj sta skupaj prepevala v gimnazijskem pevskem zboru. Poiskal ga je v Ljubljani, kjer je študiral tudi sam, in ga povprašal, če pozna črnske duhovne pesmi, ki v tistem obdobju pri nas še niso bile najbolj znane. Takoj, ko mu je zapel del pesmi Down by the Riverside, je Marijan s svojim globokim basom dodal basistov medklic v tej pesmi »Way down«. Dare je začutil, da bi jim Marijan lahko bil v veliko pomoč in povabil ga je na vaje v Šentjur.

Marijan mu je obljubil, da bo za eno popoldne prišel pogledat na vaje, ostal pa je

Februarja leta 1968 se je priključil skupini in EmDiDži je postal TuEmDiDži. Vadili so ob vikendih pri Daretu ali pa pri Radu doma. Prepevali so v glavnem črnske duhovne pesmi, spremljal pa jih je Marjan Razdevšek na kitari.

Pri nabavi plošč Golden Gate Quarteta, ki je postal njihov veliki vzornik, so jim precej pomagali starši. Poslušali so njihovo glasbo, s plošč prepisovali besedila pesmi, se jih naučili in jih prepevali.

Po začetnih nastopih, ki so jih imeli za starše in bližnje sosede, so jim starši omogočili, da so se predstavili tudi širši javnosti. Nastopali so v Šentjurju, v Kozjem, v Konjicah in okušali prve sladkosti uspešnega nastopanja. Povabili so jih na slavnostno akademijo, ki so jo gimnazijci organizirali v Slovenskem ljudskem gledališču Celje. Tam jih je slišal priznani kritik in pisatelj Oskar Hudales, ki je zapisal, da so fantje na pragu mojstrstva. To jih je še dodatno spodbudilo. Kljub temu da njihovi koncerti niso bili dobro obiskani, so vztrajali in še naprej prepevali črnsko duhovno glasbo, ki je bila v tistem času našim poslušalcem tuja. Finančno sta jim pomagala Socialistična zveza in Prosvetno društvo Šentjur, v okviru katerega so tudi delovali.

Počasi so se začele dvorane ob njihovih nastopih polniti.

27. aprila 1968 so, ob odprtju planinske kočice na Resevni, nastopili v okviru javne radijske oddaje Pokaži kaj znaš. Radi se pošalijo, da so na nastopu zapeli tri od štirih pesmi, ki so jih dobro

obvladali. S svojim petjem so navdušili komisijo in zmagali. Poskusno so se takrat imenovali Spirit of Memphis.



slika 40: MED NASTOPOM NA RESEVNI
(27. 4. 1968; Marijan je prvi z desne; fotografija je last g. Marjana Razdevška)

Že jeseni leta 1968 so spremenili ime. Idejo zanj je dal Dare Hering. Preimenovali so se v New Swing Quartet in temu imenu ostali zvesti do konca.

Kaj kmalu je sledil prvi nastop na javni radijski oddaji Radia Celje in njihovo petje je postajalo vedno bolj prepoznavno.



slika 41: PRVI NASTOP ZA RADIO CELJE
(1969; Marijan je prvi z leve; fotografija je last g. Marijana Petana)

Kot sekcija Prosvetnega društva Šentjur so julija leta 1970 nastopili na 16. igrah bratstva in enotnosti v Titogradu, kjer so tekmovali med beat skupinami in zmagali. Še isti dan so Slovenijo zastopali še v kategoriji narodno zabavnih ansamblov in tudi v tej kategoriji zmagali s pesmijo Nocoj pa, oh, nocoj, ki so jo zapeli štiriglasno.



slika 42: V TITOGRADU
(1970; Marijan je prvi z desne; fotografija je last g. Marijana Petana)

Kvartetu je ta uspeh vlil nov elan. Začeli so intenzivneje vaditi in veliko nastopati. Spremljati jih je začel instrumentalni trio Black Stars. Kmalu je na njihovih koncertih kot gost pričel nastopati mladi celjski pevec Oto Pestner, ki so ga takrat imenovali Čudežni deček. Oto je takrat imel šele štirinajst let.



slika 43: EDEN NAJSTAREJŠIH PLAKATOV
(iz leta 1970; plakat je razstavljen v spominski sobi v Šentjurju)

Ker je eden od pevcev kvarteta, Gregor Bezenšek, odšel na študij veterine v Zagreb, so se pojavljale precejšnje težave pri usklajevanju vaj. Kvartetov menedžer Ferdinand Smola je pomislil, da bi ga morda lahko zamenjal Oto. Otu je bil izziv zanimiv, a se je moral posvetovati z očetom. Ta je že pred časom slišal petje kvarteta in so mu bili všeč. Tudi Otu je dovolil, da se preizkusi kot njihov član.

Oto, ki je bil velik ljubitelj črnske duhovne glasbe, je že na prvih vajah navdušil ostale pevce, saj je znal odpeti vse njihove pesmi. Kaj kmalu pa jih je začel tudi glasbeno usmerjati v iskanju harmonije.

S prihodom Ota Pestnerja (leta 1970) je kvartet pridobil na kvaliteti in na prepoznavnosti.

Poslušalce so navdušili z enournim koncertom v dvorani Tivoli v Ljubljani in ta uspeh jim je še dodatno dvignil samozavest.

Že leta 1971 so imeli v znamenitem Studiu 14 v Ljubljani nastop v oddaji Prvi aplavz Radia Ljubljana. In aplavz, ki so ga poželi po svojem nastopu, je bil resnično dolg. Tako, da so morali radijski delavci, ki so odgovarjali za potek oddaje, kar malce nejevoljno aplavz prekiniti z obrazložitvijo, da je čas oddaje pač omejen.



slika 44: MED PRVIM NASTOPOM V STUDIU 14

(leta 1971; Marijan je prvi z leve; fotografija je iz biltena ob petletnici delovanja kvarteta)

Zaradi številnih uspešnih nastopov in vedno bolj prepoznavnega petja, so jih leta 1972 izbrali, da kot predstavniki Slovenije, zapojejo tedanjemu predsedniku Jugoslavije, Josipu Brozu Titu, ob njegovi osemdesetletnici. Pevci so bili počaščeni, a je kmalu prišlo do nepredvidljivih zapletov. Ko so organizatorji ugotovili, da pojejo pesmi v angleškem jeziku, so vztrajali, da zapojejo nekaj v slovenščini ali vsaj v srbohrvaščini. Ker niso želeli odstopiti od svojega tradicionalnega repertoarja, so poslovenili črnsko *End of my Journey* in jo zapeli. Po končani prireditvi pa jih je Tito, ki je bil znan po tem, da je rad pokramljal z izvajalci na prireditvah in se jim zahvalil za nastop, povprašal, zakaj niso zapeli črnskih duhovnih pesmi, ki jih menda odlično pojejo. Člani *New Swing Quarteta* so se hitro zorganizirali in zapeli venček črnskih duhovnih pesmi in poželi veliko odobravanje Tita in ostalih navzočih.



slika 45: MED NASTOPOM JOSIPU BROZU TITU
(leta 1972; fotografija je last g. Marjana Razdevška)

V začetnih letih delovanja, ko so se še malo iskali, so sodelovali tudi na raznih domačih festivalih. Tako so leta 1972 sodelovali na festivalu narečnih popevk Vesela jesen in z Alfijem Nipičen, ki je nadomeščal Marjana Razdevška med služenjem vojaškega roka, zapeli pesem Bertija Rodoška Bolfenk. S pesmijo so navdušili poslušalce in strokovno žirijo in prejeli Stopovo nagrado občinstva in Zlatega petelina strokovne žirije.

Istega leta so izdali tudi svoji prvi singel plošči z naslovom Naj, naj, naj/Amazing Grace in Bolfenk.

Kasneje so na domačih festivalih bolj ali manj uspešno še večkrat sodelovali. Zapeli so na Slovenski popevki, na Melodijah morja in sonca, na Veseli jeseni, na Splitskem festivalu.



slika 46: NA PRVEM FESTIVALU MELODIJE MORJA IN SONCA
(fotografija je iz revije Stop; 18. 9. 1998)

Na Splitskem festivalu so leta 1983 dokazali, da je lahko »klapsko« petje tudi drugačno.



slika 47: SHOW PROGRAM SPLITSKEGA FESTIVALA
(leta 1983; fotografija je last g. Dareta Heringa)

Leta 1975 so ponovno zablesteli na festivalu narečne popevke Vesela jesen, kjer so zmagali z Rodoškovo pesmijo Nazdravimo prijateljstvu. Pesem so izdali na singel plošči, kasneje pa je refren te pesmi, ki je skoraj ponarodela, postal tudi naslov njihove plošče To še spijemo in gremo.



slika 48: OVITEK SINGLA
(iz leta 1977; karikaturu je narisal Borut Pečar)

Vodilna nit njihovega glasbenega ustvarjanja pa je ostala črnska duhovna pesem.

S svojim prepevanjem so sicer sledili svojim vzornikom, Golden Gate Quartetu, a je Oto, ki je pripravljaj aranžmaje, že zgodaj začel pripravljati priredbe, s katerimi je črnski duhovni glasbi želel vdihniti domač pečat. In to mu je nedvomno uspevalo.

Posvetili so se predvsem prepevanju gospelov in spiritualov. O razliki med obema zvrstema je znani zborovodja, g. Paul Smith, ki ima doktorat iz vokalne glasbe in je zaposlen na kalifornijski državni univerzi v Northridgu, dejal: »Razlika izhaja iz zgodovine. Spiritual je nastal v zgodnjih obdobjih življenja črnih prebivalcev v Ameriki, še posebno v času sužnjelastništva, ko sužnji niso smeli imeti instrumentov, ampak so lahko uporabljali le svoj glas. Razvili so petje a cappella za cerkvene potrebe (misionarji so takrat črnsko prebivalstvo namreč uvajali v krščanstvo), peli pa so tudi ob delu. Tako je petje postalo del njihovega načina življenja in tradicije. Leta 1864, ko se je s podpisom emncipacijskega protokola končala doba sužnjelastništva, so številni črnski prebivalci začeli iskati zaposlitve v industrijskih obratih severnih držav Amerike. S tem so prišli do glasbenih instrumentov – klavirja, basa in bobnov in se jih začeli učiti. To je pripeljalo do nastanka jazz klubov, ki so bili v osnovi javne hiše, vendar so tam glasbeniki lahko izvajali svojo glasbo. Isti glasbeniki so v nedeljo med mašami igrali tudi po cerkvah. Tako je nastal gospel, za katerega je značilna glasbena spremljava, elementi jazza in več posvetnih elementov. To se je dogajalo okrog leta 1930 v mestih Chichago, Detroit in Memphis.

Razlika med spiritualom a cappella iz sužnjelastništva in gospelom je ta, da je bil slednji pogojen z zunanjimi dejavniki, ki se odražajo v mestnem življenjskem slogu.« (vir: www.ognjšče.si)

Oto je kmalu ugotovil, da je slovensko štiriglasno petje, ki je blizu ljudski pesmi, podobno petju, ki ga črnci pojejo v svojih baber shop kvartetih. Naši ljudski pesmi pa je podoben tudi gospel. S svojim izvajanjem so črnsko duhovno pesem želeli približati našim poslušalcem.

Za velike uspehe kvarteta je prav gotovo pomembno to, da so fantje ves čas vedeli, kaj je njihova naloga, saj so si delo razdelili. »Razdelili smo si delo. Vsak je vedel, kaj mora narediti. Vse je šlo po načrtu. Moji fantje so pripravljali nove in nove črnske duhovne in nekaj slovenskih pesmi. Sam sem skrbel za reklamo, dal tiskati razglednice, slike, se pogajal za snemanja ipd. Uspeli smo. Napravili smo vse, kar smo si zadali. Tako se je naš načrt uresničil. Prebili smo se v sam vrh slovenske glasbe,« je ob peti obletnici kvarteta razmišljal njihov menedžer Ferdinand Smola (iz biltena ob peti obletnici).



slika 49: PRVA URADNA PREDSTAVITVENA FOTOGRAFIJA
(leta 1973; fotografija je last g. Marijana Petana)

Leta 1973 so pri RTV Slovenije izdali prvo veliko LP ploščo z naslovom Spirituals, na kateri so bile pesmi: Amazing Grace, Swing Down Chariot, End Of My Journey, Joshua Fit The Battle Of Jericho, Hush – Hush, Old Time Religion, Now The Day Is Over, He 's Got The Whole World In

His Hands, Kumbayah, Wade In The Water, Down By The Riverside, I Pitched My Tent, When Was Jesus Born?, Were You There?, Little David.

Številni uspehi so botrovali, da so jih leta 1974 povabili k sodelovanju na Festivalu v Križankah v Ljubljani.

Ta nastop je imel zanje še posebno velik pomen, saj so se na njem v živo srečali s svojimi velikimi vzorniki, Golden Gate Quartetom.

Njihovo srečanje je imelo velik pomen za delovanje New Swing Quarteta. Vodja Golden Gate Quarteta, Orlandus Wilson, jim je namreč svetoval, naj jih ne posnemajo v celoti, ampak naj iščejo svoj slog petja. Rodilo se je plodno sodelovanje, ki je z izmenjavo izkušenj vodilo do prepoznavne izvirnosti in originalnosti izvedb New Swing Quarteta.

Leta 1974 je moral Marijan Petan, eden najbolj optimističnih članov kvarteta, na služenje vojaškega roka. Za kvartet je to predstavljalo precejšnje težave, saj so bile vaje skoraj nemogoče. Ko pa je v vojsko istega leta odšel še Dare Hering, je kvartet začasno prenehal z delovanjem.

Po vrnitvi obeh vojakov pa so pričeli z novim žarom in zavzetostjo. Trudili so se, da bi ljudem čim bolj približali svoje izvajanje. Organizirali so turnejo po štiridesetih slovenskih cerkvah. Takole so komentirali svoje izvajanje: »Zanimivo je, da smo od vsega začetka pristopali k stvari kot pravi slovenski fantje, ki pojejo v večglasju. Tako smo tudi pesmi iz repertoarja Golden Gate Quarteta zapeli kot slovenski fantje. Zato so poslušalci dobro sprejeli tudi te, sicer po izvoru tuje pesmi. Ljudje so prepoznali slovenski zvok tujih pesmi, čeprav jih mogoče niso razumeli. Že od vsega začetka pa smo skrbeli za to, da smo na koncertih z recitacijo ponazorili, kaj pesem sporoča. V vsaki, tudi zadnji slovenski vasi, pa so pesem začutili, četudi je niso razumeli. Ko se je pridružil Oto, so dobile pesmi še dodatno slovensko težo, saj je izhajal iz lastne tradicije. Naj to ponazorimo še takole: pri ameriškem gospelu je vodilni glas ponavadi bariton, pri New Swing Quartetu pa je to drugi tenor, kar je bolj značilno za slovensko postavitvev.« (iz knjige Draga Medveda New Swing Quartet, stran 49).

Doma so postajali vedno bolj prepoznavni in nizali uspeh za uspehom, zato so postale želje po predstavitvi in uveljavitvi v tujini vedno večje.

Leta 1976 so nastopili v zagrebški katedrali, kjer os navdušili 2500 glavo množico ljudi. Navdušeni pa so bili tudi sami, saj jih je očaralo številno občinstvo, ki ga v takšnem številu niso bili navajeni.

Še istega leta so odšli na prvo daljšo turnejo. Kot predstavnike Jugoslavije jih je tedanji Goskoncert iz Sovjetske zveze (današnje Rusije) povabil k sodelovanju v skupini Zvezde tuje estrade. Turneja je trajala dvainpetdeset dni. Nastopali so na številnih koncertih širom Sovjetske zveze. Začeli so v Leningradu in končali v Moskvi. Ker si organizatorji niso znali predstavljati, kako belci pojejo črnske duhovne pesmi, so jih na uvodnih koncertih uvrstili na začetek programa. Kmalu pa so ugotovili, da njihovo petje vedno najbolj navduši poslušalce, zato so jih premestili na konec nastopajočih. Po vsakem koncertu jim je večtisočglava množica (okrog 6000 poslušalcev) stoje skandirala. Nad to, prvo rusko turnejo, so bili tudi člani kvarteta navdušeni.



slika 50: NASTOP V LENINGRADU
(leta 1976; fotografija je last g. Marijana Petana)

Leta 1978 so se udeležili največjega jazz festivala za Vzhodno Evropo. Festival Jazz Jamboree je potekal v Varšavi. Čeprav so nastopili šele na zaključku festivala, je bila pot do Varšave razburljiva. V Varšavo so bili namenjeni z letalom, ki naj bi tja poletelo iz Beograda. Do Beograda pa so morali z vlakom. Ker sta Dare in Oto na vlak vstopila v Ljubljani, oba Marjana pa sta se jima nameravala pridružiti v Zidanem Mostu, so se dogovorili, da jima bosta Oto in Dare na postaji pomahal, da ju bosta hitreje našla. Res sta mahal, a vlak se v Zidanem Mostu ni ustavil. Ker je naslednji vlak proti Zagrebu, kjer je imel vlak dve uri postanka, odpeljal prepozno, sta morala poiskati drugo možnost. Z avtoštopom sta se odpravila proti Zagrebu. Imela sta srečo, da jima je ustavil voznik tovornjaka, ki je bil namenjen v Samobor. Vso prtljago in oba potnika je naložil na keson med vreče moke. Po srečnem naključju sta pravočasno prišla na postajo in v zadnjem trenutku ujela vlak za Beograd. Fantje si še danes veselo pomahajo, kadar se spomnijo na ta dogodek.



slika 51: PLAKAT FESTIVALA JAZZ JAMBOREE 78
(iz leta 1978; plakat je razstavljen v spominski sobi v Šentjuru)

Zanimiva je tudi zgodba z njihovega drugega potovanja v Rusijo. Tedaj so že nastopali kot samostojna skupina in, kot dobri poznavalci razmer, so ob koncu vsakega koncerta zapeli tudi kakšno znano rusko pesem. In prav to jim je prišlo prav, ko so doživeli neprijetno izkušnjo, saj so Marjana Razdevška v mestu Žitomir okradli. Ostal je brez dokumentov in brez denarja. Kljub temu da so dogodek prijavili lokalni policiji, niso našli ukradenih stvari. Zvečer na koncertu, ki so ga spremljali številni funkcionarji, je Marijan Petan zelo doživeto zapel pesem o ruski reki Volgi. Eden od ukrajinskih policijskih funkcionarjev je bil tako ganjen, da je Marijanu čestital s solznimi očmi. Njihova uradna spremljevalka mu je povedal, kaj se jim je dopoldan pripetilo in ogorčeni Ukrajinec je že naslednji dan aktiviral policijo, ki je ukradene stvari našla in jih vrnila lastniku. Tako je Marijanov zvoneči bas rešil neprijetno situacijo.



slika 52: ČLANI NEW SWING QUARTETA V PODOBI BORUTA PEČARJA
(karikatura je razstavljena v spominski sobi v Šentjurju)

Ves čas glasbenega delovanja so člani New Swing Quarteta redno izdajali plošče, kasete in CD-je. (seznam vseh izdanih nosilcev zvoka je na koncu naloge).

Nadaljevali pa so tudi s turnejami. Opravili so več manjših turnej po Avstriji, Italiji, Nemčiji Madžarski in po Norveški.

Leta 1988 so še tretjič odšli v Sovjetsko zvezo. Na turneji jih je spremljala nova glasbena zasedba v kateri so bili: Tomaž Kozlevčar, Miran Juvan, Đuro Penzeš in Ratko Divjak. Po vrnitvi s turneje, na kateri so imeli petdeset koncertov, je za kvartet nastopil prelomni trenutek. Prvič je prišlo do večjih razhajanj v zvezi z nadaljnjo usmeritvijo delovanja kvarteta. Dare, Oto in Marijan so želeli ostati zvesti predvsem gospelu in spiritualu, z manj poseganja po drugih smereh zabavne glasbe, Marjan Razdevšek pa je želel, da bi se bolj približali širokim ljudskim množicam. Ugotovili so tudi, da se bo potrebno, če bodo želeli še napredovati, delovanju kvarteta posvetiti v celoti. To pa je pomenilo, da bo potrebno razmišljati o profesionalni glasbeni poti. Ker so imeli dobre službe, ki so jih z veseljem opravljali, odločitev ni bila lahka.

Po tehtnem premisleku so se trije člani – Dare, Oto in Marijan Petan odločili, da se podajo na poklicno glasbeno pot, Marjan Razdevšek pa se nekako ni mogel odločiti za to. Po dvajsetih letih uspešnega sodelovanja so se, z žalostjo v srcu, razšli.

Preostali trije člani so nujno potrebovali novega pevca. Odločili so se, da k sodelovanju povabijo Tomaža Kozlevčarja, ki jih je kot pianist že spremljal na turneji v Sovjetski zvezi in so njegove pevske sposobnosti že poznali. Tomaž je povabilo sprejel in začelo se je novo, profesionalno obdobje delovanja New Swing Quarteta. S svojim delovanjem je Tomaž močno vplival na slogovni razvoj delovanja. Gospel so pričeli oblikovati tudi kot proces in ga niso več le

poustvarjali. Pri tem so upoštevali kombinacijo pevskega poustvarjanja in drznega ustvarjalnega pristopa, s katerim so v priredbah iskali nova videnja tradicionalnih glasbenih vsebin.

Delo v kvartetu so si nekako razdelili. Dare in Marijan sta odgovarjala za organizacijski del, Oto in Tomaž pa za umetniško strokovni del.

Že leta 1989 so izdali prvo ploščo nove zasedbe. Ta plošča se je precej razlikovala od prejšnjih. »Ko boste kupili njihovo najnovejšo veliko ploščo, vam bodo stvari jasnejše; rekli boste, da v glasbi, kakršno izvaja kvartet, torej predvsem na področju gospela in črnske duhovne pesmi, niso mogoči moderni prijemi. Ha! Motite se! Kajti nov začetek »novega« New Swing Quarteta preveva nov, modernejši in mladostnejši veter. Veter, ki lahko v prvem hipu marsikoga zmede, saj takšne »predrznosti« ne pričakuje: za razliko od dosedanjih, strogo tematskih albumov (gospel in spirituals, zabavnoglasbene, narečne, evergreen ali nabožne vsebine ... pred kratkim sta izšli plošči Srebrni zvončki z lanskega božičnega koncerta v Cankarjevem domu in avstrijska Heilige Nacht – Silent Night) je A Heart Full of Swing presenetljiva mešanica s presenetljivimi aranžmaji: nekaj sodobno obdelanih gospel pesmi, a capelle The Lord 's Prayer (Oče naš), evergreen Sixteen Toners, Deep River Woman Lionela Ritchieja, People Get Ready (znana predvsem v izvedbi Roda Stewarta), Don 't Worry, Be Happy Bobbyja McFerrina ... Vendar pa po nekajkratnem poslušanju vsi dvomi izginejo. Drugačnost poživlja. Konec koncev se vse spreminja. Zakaj se ne bi tudi New Swing Quartet?« je v uvodniku članka v reviji Stop (9. 1. 1990) zapisal Boštjan Malus.

Marijan Petan pa je v istem članku dodal: »A Heart Full of Swing je prva približno takšna plošča, ki kaže, kako si zamišljamo sodelovanje v skupini. Ta plošča je nekako bolj propagandnega značaja – novi New Swing Quartet in nov glasbeni razpon. Od črnske duhovne do novitet, ki so skoraj že pop. Dokaz za to sta dve stilno najbolj različni skladbi: Tomaževa When The Party 's On in The Lord 's Prayer (a capella). Ob poslušanju plošče se bodo ljudje čudili, zakaj je na njej toliko usmeritev. Ampak, ravno to širino smo hoteli predstaviti. To je naša glasbena paleta.«



slika 53: NASLOVNICA PRVE KASETE NOVE ZASEDBE
(iz leta 1989, fotografija je z interneta)

Novembra leta 1992 so člani New Swing Quarteta v Vatikanu obiščejo papeža Janeza Pavla II. Obiskali so ga v skupni avdienci. Skupaj s pevko Alenko Godec so papežu zapeli pesem Amazing

Grace. Papež Janez Pavel II se jim je zahvalil in jih blagoslovil v slovenskem jeziku z besedami: »Pozdravljeni člani New Swing Quarteta iz Celja v Sloveniji, ki s svojim petjem na moderen način gojite lepoto muzike in jo posredujete sobratom in sestram. Naj vas zemeljski napevi pripeljejo k večni melodiji. Blagoslavljam vas in vaše drage.« (povzeto po videoposnetku). Po tem blagoslovu so mu zapeli še Nobody Knows in slovensko Lepa si, lepa, roža Marija. Obe pesmi je posebej za to priložnost priredil Tomaž Kozlevčar. Obe pesmi so posneli tudi za arhiv radia Vatikan.

Leta 1993 se jim je uresničila velika želja. Odpotovali so na turnejo v domovino gospela, v Ameriko. Na turneji so obiskali dvanajst zveznih držav in izvedli trideset koncertov. Na turnejo so se podali z mešanimi občutki, saj so se odpravili k ljudem, ki jim je bila glasba, ki jo je New Swing Quartet izvajal, položena v zibelko. In na začetku so jih ljudje res sprejemali s kančkom neodobravanja in nezaupanja. Tako so imeli neprijetno izkušnjo z duhovnikom v Ridgenwoodu v Severni Karolini. Duhovnik je svoj zaničljiv odnos do belcev, ki želijo v njegovi cerkvi prepevati gospel, pokazal tako, da se njihovega nastopa ni udeležil in je pred cerkvijo grabil listje. Bil je prepričan, da njihovo petje ni vredno, da bi ga poslušali pod njegovo streho. A ne za dolgo. Že v drugem delu koncerta je prisluhnil njihovi pesmi in bil nad njihovim izvajanjem navdušen. Za svojo zmoto in neprimerno ravnanje se jim je opravičil.

Največji vtis nanje pa je naredil obisk v moškem zaporu v Columbiji v Južni Karolini, kjer prestajajo kazni moški, ki so obsojeni na dosmrtno ječo, oziroma na toliko let, da kazni za časa življenja zagotovo ne bodo odslužili, saj jim skupne kazni lahko nanesejo tudi več kot dvesto let zapora. Nastopili so pred približno štiristo glavo množico črncev, ki so se ob njihovi napovedi le nasmihali in jih skoraj ignorirali. Po dveh zapetih pesmih je bil njihov odziv nekako odsoten. Tedaj pa se je zgodil preobrat. »In Oto je zapel, kot zna le on. Za seboj je potegnil še ostale in New Swing Quartet je v epicentru črnske duhovne pesmi dvignil na noge štiristo kaznjencev, ki so stoje skandirali pesmim, ki so slavile Gospoda. Dodati so morali tri pesmi, dvakrat so se morali iz garderobe vrniti na oder in ko so končno odhajali, so jih objemali s solzami na licih in vzklikali: »Brother 's, brother 's ...«, je njihovo doživetje s kaznjenci opisal Drago Medved v knjigi New Swing Quartet (stran 61). Odzivi teh ljudi, ki so zagrešili velike zločine, ob njihovem petju pa so pokazali svoj drugi obraz, so marsikomu segli do srca.

Te nastope so tudi pridno fotografirali, žal pa so jim ob koncu nastopa vzeli film.

Snemali so tudi za televizijo. Nastopili so v oddaji »700 club«, ki jo na televiziji ponavljajo večkrat na dan. Njihov nastop si je tako ogledalo okrog petdeset milijonov ljudi. In po teh nastopih so jih ljudje na ulici prepoznavali. Marijana je prepoznala ena od blagajničark na banki, kjer je dvigoval denar.

Vsi ti uspehi, ki so jih doživeli v domovini črnske duhovne glasbe, so v njih utrdili samozavest. »Njihovo petje, njihov glasbeni razvoj in repertoar črnskih duhovnih pesmi in gospela je pri izvoru dobil svoj blagoslov, dobili so potrditev, da delajo dobro in so na pravi poti, da so res dobri. Ameriška turneja je bila krona vseh turnej, ne le simbolno, marveč tudi z vidika nove, pristne izkušnje in seveda zelo dragocenega sporočila, ki so ga pevci prejeli v Ameriki od občinstva. To sporočilo je bila pravzaprav zahvala, da je New Swing Quartet spet vrnil gospel Ameriko v taki obliki, kakršne tam skoraj nihče več ne goji. To je bil spet gospel starih časov, ki so za vedno minili,« je zapisal Drago Medved (New Swing Quartet, stran 62).

Ob petindvajsetletnici glasbenega delovanja so pripravili številne koncerte po Sloveniji, osrednji dogodek pa je bil v Plečnikovih Križankah, kjer so imeli koncert, ki so ga izvedli v sodelovanju s slovitim Golden Gate Quartetom, ki je njihov veliki vzornik.



slika 54: NA KONCERTU Z GOLDEN GATE QUARTETOM
(leta 1993; fotografija je last g. Marijana Petana)

Po koncertu je glasbeni urednik Radia Slovenije, gospod Jane Weber, zapisal: »New Swing Quartet je v četrto stoletja trajajočem delovanju na poti od skupine glasbenih zanesenjakov iz Šentjurja pri Celju do zrelega vokalnega kvarteta svetovnega slovesa vestno poustvaril tradicijo črnskega in belskega spirituala, jazza, gospela in na enega najlepših načinov občinstvu širom po svetu približal lepoto Bogu predanih pesmi iz baptističnih cerkva ameriškega juga.

Pevci New Swing Quarteta so si s trdim in premišljenim delom pridobili status ene najboljših gospelovskih zasedb. Podobno kot pevki Mahalia Jackson in Marion Williams, pevci Brother Joe May, James Cleveland in Professor Alex Bradford ter skupini The Golden Gate Quartet in The Original Five Blind Boys Of Alabama upravičeno nosijo naziv poslanikov tovrstne glasbe.

Umetniški izraz so približali izvorni glasbeni govorici svojih vzornikov, legendarnega The Golden Gate Quarteta, in s sodobnim slogom, zakoreninjenim v izročilu črnskih gospelskih kvartetov, prepričali tudi najzahtevnejše občinstvo. Še več. Ob onečaščeni podobi sodobnega gospela – to danes rišejo celo nekateri nekoč ugledni temnopolti glasbeniki – se zdi predstava New Swing Quarteta o združevanju prej omenjenih glasbenih zvrsti, kljub razmeroma komercialni naravnosti, čista in privlačna.

Ljubljana, september 1994«



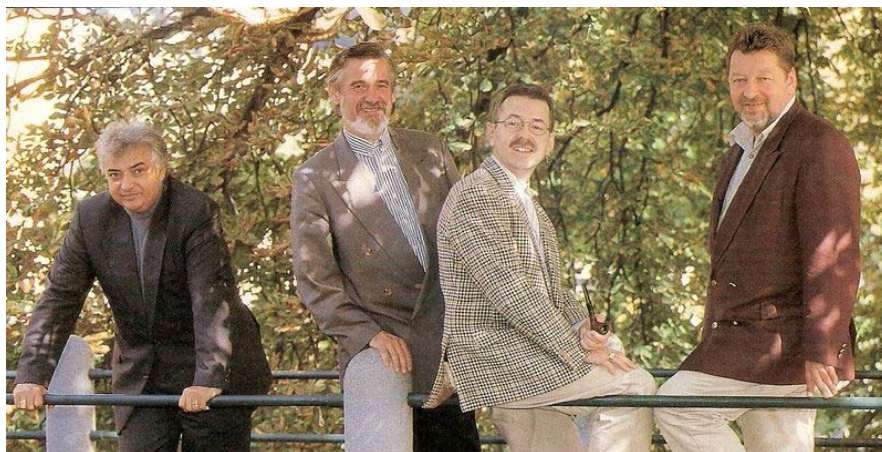
slika 55: PLAKAT – OSNOVA ZA NASLOVNICO CD – ja
(1994; osnutek je last g. Marijana Petana)

Gospod Jane Weber jim je kasneje, ko so pričeli tesneje sodelovati, tudi predlagal, da bi posneli ploščo, na kateri bi bile gospel pesmi, ki so bile javnosti manj znane. Pevci so se z njegovim predlogom strinjali in nastala je kompaktna plošča *I Saw the Light*, ki v njihovem delovanju pomeni eno od prelomnic. »Predvsem smo skušali ignorirati priredbe, ki večkrat opredelijo posamezno pesem. Prav zato smo poslušali različne izvedbe neke skladbe, da bi se osredotočili na njeno osnovo, na melodijo in besedilo. Tu smo bili posebej pozorni, saj je naš zvok, zaradi izvrstnih jazzovskih glasbenikov, ki nas spremljajo, nekoliko jazzovsko oplemeniten, čeprav gre še vedno za gospel pesmi in spirituale,« so o svojih posodobljenih izvedbah razmišljali v *Nedeljskem dnevniku* 11. oktobra 1998.

Stane Špegel pa je v *Novem tedniku* 24. septembra 1998 zapisal: »Poleg nekaterih že vsem znanih napevov, ki smo jih lahko v drugi polovici tega stoletja doživeli v nešteti verzijah, tudi v interpretaciji pop zvezdnikov (Elvis Presley, Sam Cooke, Aretha Franklin, Bob Dylan, Van Morrison ...), je na plošči še nekaj imenitnih, a izven poznavalskih krogov manj znanih skladb. Prav te malokdaj slišane »hvalnice in kesalnice« pa, tako za izvajalce kot za tenkočutnejše poslušalce, predstavljajo poseben izziv. Lahko je namreč poustvarjati že uležane melodije, precej bolj težko pa godbo, ki je v času prikritega suženjstva na ameriškem jugu nastajala v glavah ponižanih, a ponosnih in s prirojenim glasbenim talentom obdarjenih črncev, in jo na dopadljiv, kakovosten in nepopulističen način predstaviti razvajenim ušesom evropskega poslušalca.«

O prelomnih uspehih kvarteta je Dare Hering dejal: »Pomembno je, da smo zelo kmalu začeli delati malce po svoje, svoje aranžmaje, čeprav so bili barva, način prepevanja in glasbeni izraz še najbolj podobni črnskemu petju. Vseh trideset let smo težili k temu, da najdemo sami sebe. Prvih dvajset let sem bil navdušen nad vsakim posnetkom, vsak je bil naš, vsak iz srca in vreden svojega mesta, stari so se pa bistveno spremenile, ko smo se profesionalizirali. Nič več ne gre zgolj za ljubiteljski odnos, ampak za glasbeno raziskovanje. Prišlo je do velike prelomnice v glasbenem izrazu kvarteta, za katerega pravijo nekateri kritiki, da je unikatni, predvsem pa je našel mesto med izvajalci gospela. Če smo bili prej komu podobni, smo sedaj samo še New Swing Quartet.

Naše priredbe so naš originalni izraz, ki je razpoznaven in ki nas postavlja ob bok velikim izvajalcem gospela.« (7D; 22. december 1998).



slika 56: KVARTETOVCI OB TRIDESETLETNICI DELOVANJA
(leta 1998; fotografija je iz revije Jana; 13. 10. 1998)

S svojim novim slogom so dosegli vrhunec svojega glasbenega delovanja in v naslednjih letih so bili dobrodošli gostje doma in v tujini. Sodelovali so z mnogimi domačimi in tujimi vrhunskimi ustvarjalci.

Nekaj časa so delovali v razširjenem sestavu. Kvartetu se je pridružila tričlanska ženska skupina in poimenovali so se New Swing singers. V skupini je, poleg Alenke Godec, ki je večkrat nastopala s kvartetom, pela tudi Marta Zore in Sonja Kos.



slika 57: NEW SWING SINGERS

(leta 1989; Marta Zore, Alenka Godec in Sonja Kos; fotografija je last g. Daret Heringa)

Marijanu so še posebno ostali v spominu koncerti, ki so jih imeli v zagrebški dvorani Vatroslav Lisinski, kjer jih je spremljal Big band simfoničnega pihalnega orkestra hrvaške vojske z dirigentom Miljenkom Prohasko, ki je eden od legend jazzovske glasbe in ga Marijan zelo ceni.



slika 58: Z MILJENKOM PROHASKO
(leta 1998; fotografija je last g. Marijana Petana)

V eni od ocen Igorja Brešarja lahko preberemo: »New Swing Quartet je v Večeru swinga navdušil občinstvo, ki je ploskalo in tleskalo s prsti do onemoglosti... v čudovitem spominu bosta ostala volumen in lestvica, barva in občutek za potrditev tega, kar poje bas Marijana Petana (Precious Memories)...«

Leta 1999 so bili izbrani, da so zapeli ob obisku ameriškega predsednika Billa Clintona v Ljubljani.

Iz leta v leto pa so nizali tudi izdaje številnih plošč in CD-jev. Ob izidu CD-ja *We Shall Overcome* je glasbeni urednik Jane Weber takole komentiral: »Če bi glasbo na albumu *I Saw The Light* lahko označili kot iskanje novega v starem, potem je pričujoča izdaja potrditev, da New Swing quartet ve, kakšna glasba mu najbolj leži. Tudi plošča *We Shall Overcome* prinaša več ljudskih tem gospela, ki jih New Swing quartet doslej še ni posnel. Tisto, kar zbudi pozornost že ob prvem poslušanju, pa so sveži aranžmaji, ki so v soglasju z iskanji v sodobnem gospelu. Pravzaprav je to mogoče najbolj spiritualno obarvana plošča New Swing Quarteta! ... Ko so črnski sužnji prišli v Ameriko in postali del družbe, so se afriška, irska in hribovska glasba zlile v odlično zmes, ki danes v novi podobi vre iz glasbe New Swing Quarteta.«

In ta njihov novi, izvirni in samo njim lasten slog petja so jim priznali tudi njihovi največji vzorniki, člani Golden Gate Quarteta.

Clyde Wright, umetniški vodja kvarteta, je nekoč dejal: New Swing Quartet so moji mali bratje. Uporabljajo naše formate, toda razvili so svoj slog in popularizacijo te zvrsti glasbe. To je dobro tudi za nas.« (s plakata v spominski sobi v Šentjurju).

New Swing Quartet je rad nastopal tudi na božičnih koncertih v različnih cerkvah po Sloveniji. Povsod so jih radi sprejeli in koncerti so bili vedno dobro obiskani.



slika 59: BOŽIČNI KONCERT V MURSKI SOBOTI
(leta 2000; fotografija je last g. Dušana Petana)

Radi so se odzvali tudi povabilom šol, saj so bili prepričani, da je potrebno mladim privzgojiti odnos do različnih zvrsti glasbe.



slika 60: NA ENI OD OSNOVNIH ŠOL
(?; fotografija je last g. Marijana Petana)

Po mnogih koncertih, ki so jih imeli med šolarji, so dobivali pisne povratne informacije, ki so, kljub mladosti poslušalcev, bile vedno pohvalne. In to jim je veliko pomenilo.



slika 61: KOT SO JIH VIDELI V TRBOVLJAH

(leta 1995; avtorja karikature sta Matic Kos in Dejan Vrbovšek)

Ena njihovih pomembnih dejavnosti je bila tudi dobrodelnost, saj so pogosto sodelovali na raznih dobrodelnih koncertih in pogosto zbirali denar za različne sklade.

In, ker se vsaka pesem enkrat izpoje, se je počasi izpela tudi pesem New Swing Quarteta. Decembra 2007 so imeli v Sevnici še zadnji božični koncert in že tam napovedali svoje slovo. Izdali so še CD »40 ... New Swing Quartet« in maja leta 2008 na slavnostnem koncertu v Celjskem domu v Celju obeležili štiridesetletnico delovanja. Ljudje, ki so jim prisluhnili v nabito polni dvorani, so upali in si želeli, da fantje ne mislijo resno. A, vsega lepega je enkrat konec. Poslovili so se, ko so bili na višku ustvarjalnosti, ko bi lahko še peli in navduševali številno občinstvo.



slika 62: ZADNJI KONCERT V CELJSKEM DOMU V CELJU

(leta 2008; fotografija je z interneta)

Ob štiridesetletnici delovanja so jim v njihovem priljubljenem zbirališču Anika pripravili sladko presenečenje.



slika 63: ENA TORTA ZA VSAKIH 10 LET DELOVANJA
(leta 2008; fotografija je iz revije Stop)

Člani New Swing Quarteta so bili ves čas tudi prijateljsko povezani. To je bila ena najpomembnejših usmeritev njihovega delovanja, ki jim je omogočila dolgoletno zgedno sodelovanje. Pri vsem tem pa so morale sodelovati celotne družine.

Marijan Petan je nekoč takole pokomentiral: »Naši najbližji razumejo, da smo si postavili cilj, in če ga hočemo doseči, moramo plačevati njegovo ceno. V življenju se nobena stvar ne zgodi kar tako. Največ, kar lahko prispevajo za naš skupni cilj, je, da skupaj z nami plačujejo to ceno. Mislim, da partnerji, otroci in prijatelji, ki jih pogosto zanemarjamo, vedo, za kaj si prizadevamo, in nas razumejo. A obstaja tudi drug obraz resnice. Ko smo kje drugje, nas muči domotožje. Telefoniramo domov in vzdržujemo stik z družino, kar pa seveda ni dovolj. Vem, da noben telefonski pogovor ne nadomesti bližine, vrne otroku očeta. Imam dva sinova in eno hčer, dvakrat sem že dedek. Ko me vnuka vidita, se me prestrašita, ker me pač ne poznata dobro. In takrat me prešine »Zakaj vendar delam vse to?« A le za trenutek. Kajti, vem zakaj. In vem, da moram za to tudi plačati.« (Jana; 13. 10. 1998)

In družine so jih razumele. Pogosto pa so se veliko družili tudi privatno, saj so razvili prave prijateljske odnose. Skupaj so hodili na dopuste, organizirali piknike, skupna praznovanja ... in tudi organizirane počitnice za svoje otroke. Iz teh počitnikovanj so se kasneje razvili raziskovalni tabori za Zoisove štipendiste.



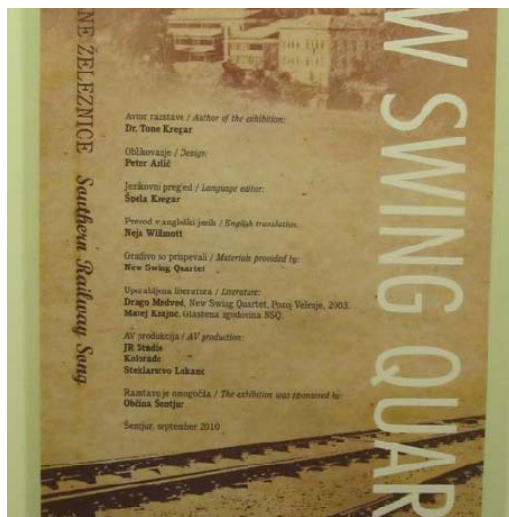
slika 64: ČLANI NEW SWING QUARTETA S SVOJIMI DRUŽINAMI
(okrog leta 1990; fotografija je last g. Marijana Petana)

Člani New Swing Quarteta se še vedno družijo in se srečujejo na Planinski koči na Resevni, kjer so imeli prvi javni nastop. V načrtu imajo, da bi se zbrali vsako leto na prireditvi Noč pod kostanji. Izvedli pa naj bi tudi vsakoletni pohod na Resevno v mesecu maju.

Ker so bili kar trije od ustanovnih članov New Swing Quarteta Šentjurčani in so v Šentjurju tudi začeli svojo bogato in ustvarjalno glasbeno pot, se jim je občina Šentjur želela zahvaliti na svojevrsten način. V sodelovanju z dr. Tonetom Kregarjem so jim uredili spominsko sobo s stalno razstavo, v kateri je prikazano njihovo štiridesetletno delovanje. Razstavo, ki je urejena na Ipavčevi 17 v Zgornjem trgu v Šentjurju, so poimenovali Pesem južne železnice.

Prvi obiskovalci so si jo lahko ogledali 23. septembra 2010, ko je bila uradna otvoritev. Na otvoritvi je Marijan Petan, ki je orisal zgodovino delovanja kvarteta in predstavil vse nekdanje člane, dejal: »Imeli smo srečo. Srečo, da smo smeli in mogli štirideset let vztrajati na tej poti.«

Dr. Tone Kregar, ki je razstavo zasnoval, pa je dejal: »V množici vsega gradiva je bilo izredno težko narediti jagodni izbor tistega, kar je bilo treba izpostaviti, prikazati, in hkrati sestaviti smiselno celoto. Ob vsem, kar v o slovenski glasbi poslušamo v aktualnih razpravah, se zdi, da se Slovenci tega prej sramujemo kot kaj drugega. Šentjur je tu odlična izjema, ki v slovenskem prostoru nima para. Vesel sem, da sem lahko kot zgodovinar, muzealec, glasbenik in nenazadnje Kozjanec pri tem sodeloval.« (Novi tednik, 28. 9. 2010)



slika 65: PLAKAT PRED SPOMINSKO SOBO
(leta 2013; fotografija je last raziskovalk)

V spominski sobi so predstavljena štiri obdobja delovanja New Swing Quarteta. Saška T. Ocvirk je v Novem tedniku takole predstavila »zgradbo« spominske sobe: »Kregar jih je poimenoval s poslovenjenimi naslovi znanih črnskih duhovnih pesmi. Videl sem luč govori o prvem šentjurskem obdobju v 60. letih, ko so štirje mladi zanesenjaki začeli prepevati črnsko nabožno glasbo v angleščini. Pri tem orali ledino, ljudem počasi lezli pod kožo in leta 1969 tudi prvič nastopili na Radiu Celje. Drugo obdobje z naslovom Ko svetniki korakajo opisuje zmagovit glasbeni pohod po Sloveniji in kmalu po vsej nekdanji Jugoslaviji. Obdobje, ko so osvajali svet in pustili pečat na vseh kontinentih sveta, je avtor razstave naslovil Ves svet na dlaneh. Leta 2008, po štiridesetih letih, na vrhuncu, je Dareteta Heringa izdalo zdravje, Ota Pestnerja pa sta našla nova ljubezen in klic k mladi družini. Preostala dva člana sta sklenila, da je čas primeren za zaključek – z vsemi možnimi nagradami in Viktorjem za življenjsko delo pa več kot pomenljiv konec neke poti. Tone Kregar je to obdobje poimenoval Amen, simbolično pa razstavo končal s Kozlevčarjevo priredbo Ipavčeve Vse mine. Razstavo je vizualno oblikoval šentjurski oblikovalec eter Arlič in pri tem požel vse pohvale.« (Novi tednik; 28. 9. 2010)



slika 66: DR. TONE KREGAR MED PREDSTAVITVIJO SPOMINSKE SOBE
(leta 2010; fotografija je s spletne strani *Kozjansko.info*)

Ob odprtju spominske sobe sta se članom zadnje zasedbe pridružila tudi nekdanja člana New Swing Quarteta, g. Grega Bezenšek in g. Marjan Razdevšek. Skupaj so tudi zapeli.



slika 67: VSI »KRIVCI« ZA SPOMINSKO SOBO
(pevci, ki so v štiridesetih letih prepevali v kvartetu z avtorjem razstave;
fotografija je s spletne strani *Kozjansko.info*)



slika 68: POTPURI UTRINKOV Z RAZSTAVE
(leta 2013; fotografije so last raziskovalk)

V svoji bogati glasbeni karieri je Marijan prepeval tudi v nekaterih drugih zasedbah. Vrsto let je prepeval v Mešanem komornem zboru Celje, ki ga je vodil Pavle Bukovac.



slika 69: MEŠANI KOMORNI ZBOR CELJE

(?; Marijan je prvi z desne v zadnji vrsti; fotografija je last g. Marijana Petana)

Leta 1975 je kot basist nastopal v skupini Pepel in kri, ki je s pesmijo Dan ljubezni zmagala na festivalu Opatija '75.



slika 70: NA OVITKU SINGLE PLOŠČE

(leta 1975; Marijan je drugi z leve; fotografija je z interneta – *opatija 75-slike*)

Leta 2009/2010 je pel v Partizanskem pevskem zboru Ljubljana, sedaj pa je basist pri Komornem zboru Orfej Celje, ki ga vodi gospa Monika Lojen.



slika 71: LETNI KONCERT KOMORNEGA ZBORA ORFEJ CELJE
(leta 2012; fotografija je z interneta – *Komorni zbor Orfej Celje – slike*)

Še vedno pa rad zapoje z ženo Majdo. Najbolj prepoznavni so njuni božično – novoletni koncerti, ki jih izvajata širom po Sloveniji. Meseca februarja 2013 pa sta gostovala na turneji po Kanadi



slika 72: BOŽIČNI KONCERT NA BIZELJSKEM
(leta 2012; fotografija je z interneta; *koncerti Majda in Marijan Petan – slike*)

Marijan z ženo Majdo najraje zapoje pesem *Ko bova midva le spomin*, za katero je tudi sam napisal besedilo.

NAGRADE IN PRIZNANJA

Prav gotovo je za Marijana Petana pohvala že pozitiven odziv poslušalcev, ki so njega in New Swing Quartet spremljali na njihovi glasbeni poti. Vsi tisti topli pogledi in prijateljski stiski rok, ki so jih bili deležni po uspešnih koncertih. Zagotovo je zanje uspeh tudi to, da so jih ljudje v Ameriki, ki je domovina črnskih duhovnih pesmi, gospela in spirituala, nekako vzeli za svoje. S svojim petjem so jih prepričali, čeprav njihov zunanji izgled prav nič ni spominjal na prvotne izvajalce teh pesmi.

»Zame je uspeh polna dvorana nasmejanih in zadovoljnih ljudi. Uspeh pa je tudi lastno zadovoljstvo ob tem, ko se poistovetiš z občinstvom. Nikoli ne moreš pozabiti, če te na sto let obsojeni črnci objame tako močno, da komaj dihaš, in te s solzami v očeh poimenuje z bratom,« je o uspehu dejal Marijan. (Jana, 26. X. 1993; 25 let prepevanja).

Takšnih nagrad in pohval je bilo v bogati glasbeni karieri ogromno.

Pevci skupine New Swing Quartet pa so prejeli tudi druge nagrade. Večkrat so uspešno sodelovali na raznih glasbenih festivalih, kjer so dosegali vidne rezultate.

Med vsemi nagradami pa naj izpostavimo tiste najpomembnejše:

- zlato Gallusovo priznanje, ki je priznana slovenska nagrada za pevce.
- letna estradna nagrada Grand prix v bivši Jugoslaviji.
- Porin – glavna hrvaška glasbena nagrada, ki so jo prejeli za album Spirituals to Swing. Nagrado so prejeli v kategoriji duhovne glasbe za
 - najboljšo jazzovsko kompilacijo (1994)
 - najboljši tuji CD (1995)



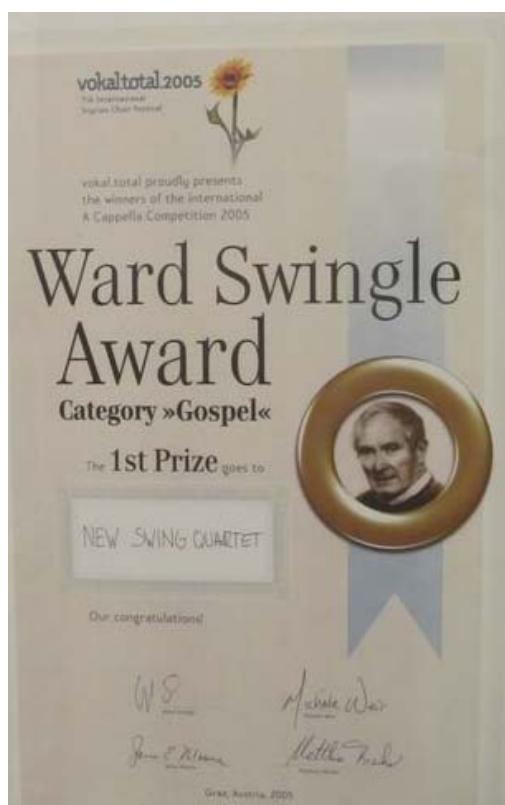
slika 73: NAGRADA PORIN, KI JO PODELJUJEJO V ZAGREBU
(slika je z interneta – Porin- slike)

- Zlati petelin (1999) – glavna slovenska glasbena nagrada, ki so jo prejeli za album I Saw The Light. Nagrado so prejeli v treh kategorijah:
 - za najboljšo tonsko realizacijo
 - za najboljšega jazz izvajalca
 - za najboljši album v tujem jeziku



slika 74: PREJEMNIKI ZLATEGA PETELINA
(leta 1999; fotografija je iz biltena Zlati petelin 1999)

- Ward Swingle Award (2005) – 1. nagrada strokovne žirije Pevske zveze na 5. mednarodnem tekmovanju a capella (vokalno petje brez glasbene spremljave) Vokal Total Graz v kategoriji gospelov.



slika 75: PRIZNANJE S FESTIVALA VOKAL TOTAL V GRAZU
(fotografija je last raziskovalk)

- največja slovenska medijska nagrada - Viktor za življenjsko delo (za leto 2007)



slika 76: VIKTOR ZA ŽIVLJENJSKO DELO
(fotografija je z ovitka zloženske s stalne razstave NSQ v Šentjurju)

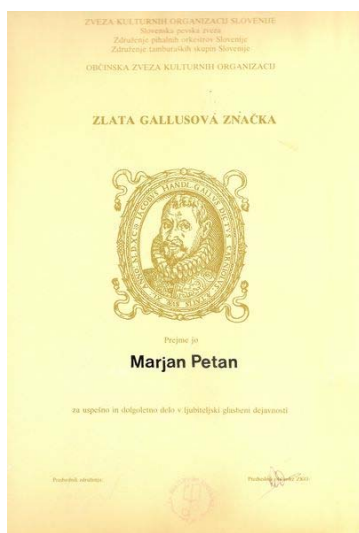
V utemeljitvi so zapisali: »Redki ustvarjalci se zasidrajo gledalcem in poslušalcem in ostanejo tam desetletja. Televizijski voditeljem se po navadi odpovedo, filmske zvezde izgubijo boj z gubami, glasbenikom začne škripati glas. Res? Poznamo vsaj eno izjemo. Konec šestdesetih, Slovenija. Skupinica mladih pevcev se odloči za slog, ki poslušalcu ni tako blizu kot harmonika ali vse bolj prisotni rok. Uberejo svojo pot, po mnenju nekaterih primernejšo za ZDA kot za domovino. O, kako so se kritiki ušteli! Več kot 40 albumov, 40 let, nepregledno število koncertov in odrskih nastopov, decibeli in decibeli aplavzov, tisoči, deset- in stotisoči poslušalcev ...

Spiritual, jazz, gospel, predelave klasik, duhovni napevi, nepozabne praznične izvedbe melodij in besedil, ki sežejo v srce poslušalcu in kritiku...

Pogosto so nastopali tudi samostojno, a vselej so se nato spet zbrali in v zasedbi, ki smo je bili vajeni štiri desetletja, spet navdušili. Na njihove pesmi nas vežejo spomini, na njihove podobe anekdote in asociacije. In zdaj, ko so se poslovili, se še bolj zavedamo njihove enkratnosti, čudovitosti, nepozabnosti.

Viktorja za življenjsko delo prejmejo za štiri desetletja vrhunskega glasbenega ustvarjanja člani najbolj standardne postave legendarne četverice.«

Marijan pa je za dolgoletno zborovsko petje in za svoj doprinos slovenski glasbi prejel Zlato Gallusovo značko.



slika 77: MARIJANOVA ZLATA GALLUSOVA ZNAČKA

DRUGI O

MARIJANU PETANU

Mnoge prijatelje, sorodnike in znance sva poprosili, da nama s svojimi spomini obogatijo najino raziskovalno nalogo. Veseli sva bili, da so se odzvali v tako velikem številu, saj je to nedvomno dokaz, da imajo Marijana Petana radi in da jim sodelovanje z njim veliko pomeni. Del spominov sva uporabili v nalogi. Ker pa vseh utrinkov nisva mogli vnesti direktno v nalogo, pisma objavljava v celoti.

g. Dušan Petan, brat

Zaradi razlike v letih sva z bratom Marijanom otroška leta preživljala bolj vsak po svoje, predvsem s svojimi vrstniki. Po pripovedovanju staršev pa sta me brata rada čuvala ter skrbela zame, najraje sta me vozila v vozičku. Največkrat so to bile dirke in srečno sem preživel tudi kakšen trk v ograjo, hišo ali drevo. Ko sem bil dovolj star za žogo, smo včasih igrali nogomet na dvorišču hiše, kjer smo stanovali.

Marijan je že v srednji šoli imel veliko aktivnosti, tako da je bil zelo malo doma in ni bilo prostega časa za igro z mlajšim bratom. Opazil sem, da ga je že takrat zelo privlačila glasba. Spominjam se, kako je poslušal radio Luxemburg, kjer so predvajali vse nove glasbene uspešnice.

Ko sem zaključeval osnovno šolo, je bil Marijan že na fakulteti v Ljubljani. Kot brat sem spremljal njegovo življenje in njegove uspehe, predvsem kot pevca pri New Swing Quartetu, katerega ustanovni član je bil.

Zelo tesno pa sva bila povezana in se družila v letih od 1990 do 2008, ko sem pri New Swing Quartetu skrbel za vodenje poslovno organizacijskega področja. Sodelovala sva tudi pri delu z mladimi glasbenimi talenti, kar štirinajst let pa sva delovala tudi na področju izobraževanja kot izvajalca poletnih taborov za Zoisove štipendiste pod okriljem Zavoda za zaposlovanje Slovenije. Tako sva se v teh letih veliko družila in doživela veliko lepega ter tako nadoknadila čas iz otroških let.

Marijan je čudovit človek, poln idej, energije, vedno pripravljen pomagati in ponosen sem, da je moj brat.

Dušan Petan

ga. Štefka Presker, sošolka

Marijan Petan je bil moj sošolec v gimnaziji. V naš razred (1.g) je prišel v drugem letniku, v šolskem letu 1964/65. Spominjam se ga kot visokega, temnolasega in nasmejanega mladeniča. Predvsem nam, dekletom, je bil zelo všeč. V njem sem kmalu videla »sorodno dušo« in sicer v tem, ker je med govorom včasih jecljal. Tudi sama sem jecljala in toliko bolj mi je bil blizu. Danes pravi, da je jecljal, kadar se ni dovolj dobro naučil.

Ta naš g razred je bil nekaj posebnega. Bilo nas je 20 in to 10 deklet in 10 fantov. Posebnost pa je bila predvsem v tem, da je bila med nami vedno prisotna glasba. Med vsakim odmorom smo imeli pravi glasbeni šov. Fantje so v ritmih tolkli po katedru in veselo prepevali takratne glasbene hite. Šele, ko je v razred vstopil profesor, so se razkropili na svoja mesta. Pogosto smo se s težavo umirili. In tako ni čudno, da so iz tega razreda izšli tudi glasbeniki. Večina sošolk in sošolcev je prepevala v gimnazijskem zboru, ki ga je takrat vodil znani zborovodja, prof. Egon Kunej.

V takratnem času smo se veliko družili. Pouk smo imeli v izmenah. Mi, ki smo bili Celjani, smo imeli pouk popoldan. Po pouku, tam okrog 19. ure, smo šli skupaj iz šole. Včasih smo se ustavili pri Zvezdi ali Mignonu na sok ali kavico. To so bili časi, ko je bilo mestno jedro polno ljudi. Med nami so vzkilile tudi simpatije in takrat so parčki odšli proti domu po poti ob Savinji z roko v roki, v objemu in pogledu na zvezdnato nebo.

Spominjam se praznovanja sošolkinega rojstnega dne v Škofji vasi. Težko je verjeti, da smo praznovali sredi tedna in to dopoldan ter nato odšli k pouku. Mislim, da je bilo to v tretjem ali četrtem letniku. Res je, da se nismo vdajali alkoholu, smo pa prepevali in plesali, potem pa nasmejani sodelovali pri pouku.

V četrtem letniku smo posamezni dijaki našega razreda pripravili literarni večer z naslovom Bodočnost mladim. Izvedli smo ga v Slovenskem ljudskem gledališču. Z Marjanom sva, poleg prebiranja lastne poezije in proze, večer tudi povezovala. Sodelovalo nas je pet sošolk (Jerica, Alenka, Darja, Jelka in jaz) ter Marijan. To smo bili literarni navdušenci, ki smo predstavili svoja dela. Spominjam se Marijanovih pesmi, ki so bile zelo lepe in čuteče.

V spominu mi ostajajo tudi zadnji šolski dnevi, ko smo se pripravljali na zaključek srednješolskega šolanja. Takrat je bil običaj, da smo pripravili pokop šolanja in predajo ključa tretješolcem. Ceremonial se je dogajal pred gimnazijo. Maturantje smo bili oblečeni v temne obleke. Nato pa so sledili dnevi priprav in izvajanja mature. Jeseni 1967 pa smo se razkropili vsak na svojo višje oziroma visokošolsko ustanovo. Če se ne motim, je Marijan diplomiral med prvimi.

Marijan je bil dober sošolec in odličen prijatelj. Vedno je bil pripravljen pomagati. V našem razredu smo bili zelo povezani. Bilo nam je lepo. To smo spoznali predvsem potem, ko smo se razšli. Radi se srečujemo, radi se vidimo in slišimo.

Štefka Presker

g. Karel Gržan, nekdanji učenec

Prof. Marjana Petana smo doživljali osnovnošolci kot osebno svojskega in zato zanimivega človeka (tudi zato nam je bila snov, ki jo je odlično podajal, še bolj zanimiva). V času, ko človek intenzivno odkriva svoj jaz - svojo izvirnost, nam je bil izvrsten sopotnik, še posebej, ker je znal v vsakem učencu videti, buditi, nagovoriti - izzvati tisto noto osebne posebnosti, zaradi katere smo drug drugemu v obogatitev. Kot je mojster v glasbenih harmonijah, prav tako je (bil) mojstrski v usklajevanju osebnih različnosti za skupno dobro razreda.

Še posebej ohranjam v spominu krožek - OZN, ki ga je vodil. V njem smo sproščeno klepetali o vsem s čimer nas je osebno, medosebno, družbeno nagovarjalo življenje. Bil je - še vedno je izjemen mojster komunikacije. V pogovoru nas ni vodil "nekam" od nas samih, pač pa nas je usmerjal k nam samim in k tistim povezanostim, ki so za dobro. - Torej se nismo šli OZN samo v teoriji, ideje OZN smo razvijali v praksi, se učili žlahtnega sožitja.

Prof. Marjan Petan je svojo izjemnost potrjeval tudi, ko smo zapustili osnovnošolske klopi. Spremljal nas je na naših poteh - in sam sem doživel - ko je bilo potrebno, je ponudil tudi svojo pomoč. Tako ima izjemne zasluge v podpori odkrivanja bogate dediščine Jurkloštra, ...

Pošiljam samo nekaj spominov (fotografije nimam) in upam, da vam bodo pri vaši nalogi dobrodošli. Če želite še kakšno dopolnitev, me pokličite: 031 363 471.

Vse dobro vam želim in vas pozdravljam.

Karel Gržan

g. Dare Hering, sopevec pri New Swing Quartetu

Pisanje teh spominov je kar nevhvaležna naloga, saj je iz množice spominov težko izluščiti podrobnosti.

Marjan je sploh zelo posebna osebnost, zelo razgledan in načitan, dober pedagog (verjetno se ga mnogi spominjajo kot ravnatelja nekdanjega Pionirskega doma, nekateri celjski glasbeniki (glasbenik Matej Krajnc) ga kličejo kar sošol'c, ker jim je bil profesor geografije !!)

Spomnim se srečanja v Ljubljani, ko sem ga poiskal po nasvetu njegove sošolke in kolegice iz gimnazijskega zbora, moje punce, zdaj soproge.

Sem ga potipal, če pozna pesem Down by the Riverside je odgovoril kot iz topa: "Way down" (medklic basista v tej pesmi!).

Povabil sem ga na vajo k sebi domov, pristal je, da pride za eno popoldne v petek, - potem je pa ostal do ponedeljka (smo prepevali in vadili prve pesmi!!), ko sva morala v Ljubljano. Seveda njegovi domači niso bili presrečni - kasneje pa ni bilo težav, saj so bili zelo razumevajoči.

Zanimiva zgodba je tudi, ko so sredi Sovjetske Zveze oropali enega naših pevcev. Lokalna policija nas je zasliševala kot da bi mi naredili kaj narobe.....neuspešno!!

Takrat je Marjan kot solist na koncertih prepeval tisto znano pesem o Volgi (ruski reki), ki je posebej všeč Ukrajinskim kozakom. Po zadnjem koncertu je na oder prišel visok poveljnik zvezne policije, Ukrajinec po rodu, ves solzan je čestital Marjanu za lepo izvedbo, saj pri njih narodna pesem izgublja pomen.

Naša spremljevalka mu je povedala o nevšečnosti in drugi dan so roparje odkrili, jih ujeli in nam vrnilo oropane stvari.

Tako je Marjanovo petje rešilo zelo zapleteno situacijo, saj bi nas lahko poslali nazaj domov pa še lokalna mafija bi nam še bolj lahko nagajala!

Na dolgih potovanjih z vlakom in letalom smo preganjali čas z branjem, igranjem šaha ipd. in si zatiskali ušesa ob obilici geografskih informacij, ki sta si jih izmenjevala Marjan in Rado (baritonist) ki je bil tudi učitelj zemljepisa.

Predavanja o ruski plošči, ekstenzivnem gospodarjenju, o gorovjih, rekah, jezerih in modrovanja kdo več o tem obvlada, so nas spravljal v obup, ona dva pa nista in nista nehala....! Potem smo na hitro organizirali nujne pevske vaje, da so potovanja bila krajša, predavanj pa manj!

Zanimivo je bilo tudi srečanje treh kvartetov v Ljubljani, družili smo se z našimi vzorniki The Golden Gate quartetom, ter najbolj znanim kvartetom iz Latinske Amerike po imenu Opus Cuatro.

Takrat smo skupaj tudi zapeli in lahko si predstavljate kako so zazveneli trije basisti Terry Francois, Federico Galiana in Marijan - odmevalo je po vsej Ljubljani - prava atrakcija na POP TV.

No, pa še to: Marijan je odličen šahist, jaz sem se večkrat trudil, pa mi ga še ni uspelo premagati.

Je odličen govorec in je redno povezoval naše koncertne programe v več jezikih.

Če še niste, ga vprašajte o potovanju v Varšavo, kjer smo si v Zidanem mostu, kamor sta prišla z Radom iz Celja, žalostno pomahali, ker se brzi vlak tam ni ustavil. Potem sta štopala do Zagreba, kjer sta ujela vlak za rep (takrat je bilo treba potovati v Beograd in od tam z letalom po svetu!) in smo se tam našli...!

Na vsak način je bil Marijan zraven Ota najbolj opažen član kvarteta!

Upam, da bo zadostovalo..... ! Sicer pa je o tem pisal Drago Medved v svoji knjigi o kvartetu:

Lep pozdrav,

Dare Hering

g. Matej Krajnc, prijatelj

Moje prijateljevanje z Marijanom Petanom (kličem ga – in on mene tudi – Sošolc, ker sva oba obiskovala isto gimnazijo, le z nekaj let razmika), se je začelo leta 1990, ko sem odpiral svoja gimnazijska leta. Spominjam pa se ga še od prej, najprej seveda z ovitkov plošč in kaset New Swing Quarteta in iz televizijskih oddaj/festivalov, kjer so nastopali. Leta 1985 sem, v četrtem razredu OŠ, že precej poslušal jazz, New Swing Quartet pa so tistega leta izdali svojo vsaj zame najboljšo ploščo Oh Happy Day in prišli gostovat na šolo, ki sem jo obiskoval. Njihov obisk je pripomogel k temu, da sem se začel še bolj intenzivno poglobljati v korenine in zgodovino popularne glasbe, kar počnem še dandanes, tudi za preživetje.

Leta 1990 sta brata Petan nasproti Kajuhove gimnazije imela fotokopirnico, kamor smo gimnazijci zahajali po nuji in veselju. Sošolca sicer ni bilo pogosto tam, a nekega dne je vendarle bil in povedal sem mu vse tisto zgoraj o tistem nastopu in še več, kar ga je očitno prepričalo, da mi je naslednji dan prinesel vse plošče kvarteta in me spoznal tudi s preostalimi člani. Bil sem na nekaj koncertih, z njimi zvrnil nekaj gospela in ostali smo v stikih, občasnih, vse do leta 1997, ko me je Sošolc poklical in mi sporočil, da kvartet z glasbenim urednikom Janetom Webrom pripravlja ploščo I Saw The Light, kjer so se NSQ prvič po letu 1985 resno spogledali z izročilom countryjevskega gospela in t.i. ameriške »kozmične glasbe« po izročilu Grama Parsonsa. Da bi bili veseli tudi mojega védenja in pomoči. Prišel sem v studio in se spoznal z Webrom, kar je bilo ključno za naslednjih osem let, ko sem – točneje od leta 1999, kmalu po izidu plošče I Saw The

Light – postal honorarni Webrov pomočnik na Valu 202, hkrati pa uradni kronist zasedbe NSQ, kar sem ostal vse do leta 2008, ko se je dotedanja zasedba razšla.

Vendar se moja druženja s Sošolcem niso začela in končala z New Swing Quartetom. Ves čas sva bila (in sva še) tudi off-the-record dobra prijatelja, bodisi na skupnih vožnjah iz Celja v Ljubljano in nazaj, bodisi na njegovem vikendu nad Laškim, kjer me je večkrat gostil in kjer sva pripravila tudi program za koncert ob 15-letnici moje kantavtorske poti leta 2007. Nekaj časa sem urejal spletno stran soproge, pevke Majde Petan, in takisto splet podjetja njegovega brata. Vendar se mi je zdelo pri prijateljstvu s Sošolcem bistveno to, kar še vedno opažam – nikoli mu ni bilo nič težko ali odveč, zlasti ne za bližnje, in nikoli ni svojega odnosa do drugih konotiral s tem, da je prepoznaven kot basist New Swing Quarteta. Kvartet je bil način življenja, referenca zgolj v nujnih primerih, drugače pa predvsem druženje z glasbo in prijatelji, ki so delili iste glasbene nazore in pravzaprav odrasli skupaj, na nastopih, v studiu in na poti.

Anekdota in zgodba je veliko; že samo najin prvi pogovor v fotokopirnici bi bil vreden svoje knjige, kaj šele zgodbe s poti, ki sem jo opravil z njim ali z njimi. Morda za konec ena kratka: po že omenjenem koncertu leta 2007 smo z gostom, kantavtorjem Nenom Simunićem iz Splita, ter mojim prijateljem in sodelavcem Goranom Radičem, pospravljali oder za seboj. Sošolc je stal pri mešalni mizi, kjer je kolega snemal koncert. Ko sem varno pospravil kitaro, je prišel in rekel: »Vidiš, prvih 15 let je tako: 10 jih sfuraš sam, 5 let se furaš naokrog v avtu s Petanom. Naslednjih 15 ti potem Petan meče naprej tistih 5, da si dovolj napsihiran za naslednjih 20!« Neprecenljiv nasvet!

Matej Krajnc

g. Drago Medved, prijatelj in publicist

Pišem vam na osnovi pisma, ki ste mi ga poslali v zvezi z raziskovalno nalogo o Marijanu Petanu. Zelo sem vesel, da ste se ga spomnili, saj je veliko ustvaril in še ustvarja, predvsem pa mu je blizu srčna kultura in spoštljiv odnos do soljudi. Najbolj enostavno bo, če vam kar tu napišem nekaj svojih misli oziroma tisto, kar vas zanima.

Marijana poznam iz sedemdesetih let prejšnjega stoletja, ko je bil direktor (ravnatelj) Pionirskega doma v tedanji ulici 29. novembra. Takrat sem kot novinar Novega Tednika in Radia Celja spremljal tudi New Swing Quartet, toda bolj naključno. Intenzivneje sva začela sodelovati, ko sva oba postala ustanovna člana celjskega Lions cluba, prvega na celjskem območju. To je bilo leta 1996. Marijan je bil vedno pripravljen pomagati ljudem v stiski. V času, ko sva bila v Lions clubu Celje, je Marjan dajal pobude za dobrodelne koncerte za slepe in slabovidne. K tem dejanjem pa je vabil tudi svoje pevske kolege in tako omogočil zanimive nastope, ki so omogočili gmotno podporo slepim. Še posebej močno se je angažiral pri pomoči osemletnemu slepemu in nepokretnemu fantku iz Laškega, za katerega je skrbela mati samohranilka. Več let mu je pomagal in ga spremljal pri njegovem razvoju. Leta 2002 me je Marijan Petan vprašal, če bi hotel napisati monografijo o New Swing Quartetu ob njegovi 35-letnici. Naloga je bila vabljava in bil sem počaščen. Kmalu smo se dogovorili in lotil sem se dela. V veliko pomoč mi je bila dokaj urejena dokumentacija oziroma arhiv kvarteta, pomagali pa so mi tudi vsi štirje pevci s svojimi izjavami in osebnimi arhivi. Delo ni bilo enostavno, saj se je v teh 35 letih nabralo marsikaj, kar je bilo treba v knjigi uravnotežiti in osvetliti s primerneга zornega kota. Vsebina je morala biti dokumentarno natančna in verodostojna, po drugi plati pa tudi zanimiva za bralce. To ni bilo težko, saj se je v času delovanja kvarteta nabralo kar nekaj zanimivih zgodb in anekdot, ki so popestrile branje te knjige. Ves čas študija gradiva in pisanja sem tesno sodeloval z Marijanom, ki mi ji bil vedno na voljo za pogovor ali karkoli drugega, kar sem potreboval. Bil je zelo skrben in je pazil, da nam ne

bi ušlo kaj pomembnega. Opazil sem, da je bil korekten tudi do kolegov v kvartetu - Dareteta Heringa, Ota Pestnerja in Tomaža Kozlevčarja - pa tudi do Gregorja Bezenška in Marjana Razdevška, ki nista več pela v kvartetu. Skrbno je pazil na to, da ne bi bila pozabljena oziroma prezrta.

Marijan Petan me je pred leti, ko sem pisal knjigo Vinske bravure (Založba Modrijan 2011, 480 strani), opozoril na tragični dogodek v Sromljah, od koder izvira njegov rod. Od leta 1880 do 1900 je po vsej Evropi razsajala pogubna trtna uš, ki je uničila vse vinograde. Okužene trte je bilo treba izrjaviti in sežgati ter posaditi nove, odporne proti tej hudi bolezni. Kmetje so morali pod kontrolo komisije ruvati okužene trte iz vinograda. Na Sromljah so zahtevali, da bi to počeli malo pozneje, ko je grozdje že zrelo, pa so jih prisilili, da so delali po volji komisije. Ker so se upirali, so komisije začeli spremljati oboroženi žandarji in v enem od spopadov med vinogradniki in komisijo sta žandarja na Sromljah ubila dva vinogradnika. Eden od njiju je bil Marijanov prednik Martin Petan. Podrobno sem ta dogodek opisal v omenjeni knjigi, ker je edinstven v Evropi.

Marijan je velik prijatelj. Vedno je pripravljen na pogovor, poln je zanimivih zamisli. Lansko leto je v sodelovanju z Ivanom Mirnikom izpeljal velik kulturni projekt v Narodnem domu v spomin na slikarja, pesnika in pisca besedil za narodnozabavne ansamble Jožeta Perčiča Juškina, na katerega je Celje povsem pozabilo. Marijan je tudi ljubeč soprog in oče. Z ženo Majdo, pevko, rojeno Centrih, skupaj nastopata. Marijan je tudi zelo zanesljiv sodelavec, nikoli ne prelomi besede. Je vesele narave, vedno nasmejan, iskreno se veseli svojega, pa tudi uspehov drugih. To ima v sebi po družinskem izročilu. Poznal sem njegovega očeta, borca NOB in tudi Marijanov brat Dušan je srčen človek. V čast mi je, da sem Marijanov prijatelj. Ob druženju z njim sem spoznal mnoge dragocene in zanimive ljudi. To je tisto, kar je največ vredno med nami; medsebojno spoštovanje, veselje do življenja in volja, da kaj storimo za to, da bi nam vsem bilo lepše in smiselno. Moj prijatelj Marijan Petan je pravi ambasador teh vrednot.

Drago Medved, publicist

g. Janko Volčanšek, prijatelj in sodelavec pri Slovenskem oktetu

Moj prvi stik z Marijanom Petanom je bil verjetno enak kot pri večini ljubiteljev dobre vokalne glasbe. Že kot otrok sem prepoznal žlahtni bas New Swing Quarteta in z občudovanjem poslušal prepevanje tega znanega ansambla. Takrat si gotovo nisem predstavljal, da bomo nekoč dobri znanci in kolegi.

Ko me je življenjska pot pripeljala v Slovenski oktet, smo z New Swing Quartetom večkrat sodelovali na raznih prireditvah, kjer smo se tudi dobro spoznali. Tako je nekoč nanoslo, da me je Marijan vprašal za pevski nasvet. Ker sem po poklicu profesor petja na Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana, sem bil počaščen, da sem lahko dal nekaj namigov svojemu pevskeemu kolegu. Tako sva se večkrat srečala, prijetno pokramljala in si izmenjala svoje pevske izkušnje. Vse skupaj je bilo še bolj zanimivo, ker oba izvirava iz istega okoliša, to je iz okolice Brežic, tako da sva našla kar nekaj skupnih točk.

Ker je imel Marijan tudi bogate organizacijske izkušnje, smo ga v Slovenskem oktetu povabili k sodelovanju. Tako smo v dobrem letu sodelovanja skupaj preživeli kar nekaj časa. Najbolj zanimiva je bila vsekakor turneja po Argentini, kjer smo doživeli veliko zanimivih in čustvenih trenutkov.

Z Marijanom še vedno ohranja stike, čeprav se zaradi obveznosti ne srečujeva več toliko, kot sva se pred leti. Vsekakor pa Marijana še vedno doživljam kot izjemnega basista New Swing Quarteta in sem vesel, da naju veže dolgoletno prijateljstvo.

Janko Volčanšek

g. Stane Mele, prijatelj in sodelavec pri ZZB Celje

Spoznala sva se, ko je bil Marijan ravnatelj Pionirskega doma in sva se srečevala na sestankih SZDL (socialistična zveza delovnega ljudstva). Opazil sem, da je bil vesele narave, na probleme je gledal s pozitivne strani, opazno je bilo, da je izvrsten pevec, čeprav New Swing Quartet še ni bil znan.

Nato je postal profesionalni pevec NSQ in popularnost kvarteta se je strmo dvigala. S prijatelji smo vedno obiskovali koncerte, če je bilo mogoče, tako da sem zelo dobro spremljal njegovo profesionalno pot pevca. Večkrat je celoten kvartet z življenjskimi sopotnicami po Božičnem koncertu prišel na večerjo na moj dom. To je bila vesela družina in teh večerov se rad spominjam. Z Marijanom in ženo Majdo se še vedno pogosto družimo na skupnih večerjih ali pa na prireditvah. Skupaj delujeta še kot duet in mi jih še vedno radi poslušamo.

Po upokojitvi sem ga pridobil v ZB še posebej zato, ker je bil njegov oče udeleženec NOB in sicer kot borec Bračičeve brigade, po vojni pa dolga leta profesionalni sekretar ZB v Celju. Lansko leto pa je Marijan postal predsednik Združenja ZB v Celju in prepričan sem, da smo zelo dobro izbrali. Marijan je izobražen, z mnogo znanja o NOB, veseljak s pozitivnim humorjem, kar je pomembno za sedanji čas, odličen govornik in dober prijatelj. Dolžnosti nas silijo, da smo skupaj skoraj vsak dan.

Stane Mele

ga. Marijana Kolenko, prijateljica

Spomini so v življenju vsakega človeka vedno nekaj posebnega. Še posebej pridejo do izraza, kadar so lepi, prijetni in človeka navdajajo z toplimi občutki. Tako tudi moj pogled na spomine prijateljstva z Marijanom Petanom predstavljajo posebno popotovanje med, predvsem zelo lepimi dogodki in doživetji, ki smo jih preživeli skupaj.

Morda ni naključje, da se najina prva skupna povezava skriva že v imenu Marijan – moje je Marijana. No, to predstavljam samo kot zanimivost. Z Marijanom se poznavam dolga leta, zagotovo okrog 25 let. Spoznala sem ga kot ravnatelja CID – a Celje, jaz pa sem takrat poučevala na Dobrni. Kar pomeni, da sva bila istočasno v šolskih vodah in ker se ponavadi ustvarjalni in drugačni ljudje vedno najdemo, so se tudi najine poti prekrizale na tej poti. Sicer pa naju iz tistih časov vežejo tudi spomini na naša skupna smučanja v Gerlitznu v Avstriji, kamor smo se z družinami radi odpravljali na zimske »počitnice«. Bili smo resnično odlična družba, čez dan smo uživali na smučanju in klepetali ob toplem čaju, zvečer pa se družili in veselili, kdaj tudi kakšno zapeli, predvsem pa smo se znali od srca nasmejati šalam, dogodkom, kdaj tudi kakšno reči o šolskih zgrešenih smereh... Ko je Marijan zapustil šolstvo in se posvetil samo prepevanju v New Swing Quartetu, naju je ponovno povezovala glasba. Prekrasni božični koncerti in ostali koncerti Quarteta so bili vedno priložnost za prijateljska srečanja. S tem pa najinega glasbenega sodelovanja še ni bilo konec. Kar nekaj časa sva skupaj prepevala v pevskem zboru in nepozabna so bila druženja na Marijanovem »vikendu« na Vrhu nad Laškim, kjer nas je pevec zelo rad gostil. Pripravljali smo številne družabne igre, prepevali in se resnično dobro zabavali. Vedno znova sva našla priložnosti za druženja tudi, ko je Marijan nekaj let prenehal peti in se ponovno našla na pevskem odru zadnja leta pri zboru Orfej, kjer oba z ženo Majdo, lahko rečem, tudi mojo prijateljico in odlično kolegico – svetovalno delavko – ponovno prepevamo skupaj. Da pa je najina dolgoletna pot res zanimiva, naj dodam še številna druženja na proslavah Zveze združenj borcev za vrednote NOB, ki jim jih moderiram že dolga leta. V teh letih prijateljavanja se je na

mojo biserno ogrlico spominov nanizalo mnogo prelepih skupaj preživetih dogodivščin, predvsem veselih, ki verjamem, da jim bova dodala še mnogo novih biserov. Lahko rečem, da je najino prijateljevanje izjemno iskreno, neobvezujoče in prav zaradi tega tako dragoceno. To ni prijateljstvo iz koristoljubja, temveč pravo prijateljstvo, ki se je razvilo v letih druženja in ga povezuje pristen odnos. Za »piko na i«, pa je Marijan Petan tudi sošolec moje svakinje, ki živi v Dubrovniku, tako, da sva povezana tudi na ta način.

Zame je Marijan človek z veliko začetnico. Izjemen, preprost, zabaven, z veliko znanja in svetovljanstva, pripravljen pomagati – pravzaprav človek, ki bi si ga marsikdo želel za prijatelja. In ker se sorodne duše ponavadi začutijo, lahko rečem, da ni bilo naključje, da sva se srečala, zelo dobro razumela od prvega trenutka dalje ter da ta lep odnos ohranja in gradiva še danes.

Marijana Kolenko



slika 78: Z JANKOM VOLČANŠKOM NA TURNEJI V ARGENTINI
(leta 2009; fotografija je last g. Volčanška)

BIBLIOGRAFIJA

Marijan je s pisanjem pesmi začel že v gimnaziji. Žal so se tiste pesmi izgubile. Sam pa meni, da so bile le nekakšni poskusi travestij Jenkovih pesmi, v katerih je na šaljev način preoblikoval njihovo vsebino. Nekatero pa so imele tudi ljubezensko vsebino.

Kasneje, v času glasbenega delovanja, pa je napisal več besedil za pesmi različnim izvajalcem.

Nekatera besedila sva zbrali tudi v pesniško zbirko, ki je priloga najine raziskovalne naloge.

Med napisanimi besedili je g. Petan izpostavil naslednje (v oklepaju so zapisani pevci, za katere je bila pesem napisana):

1. Arija ljubezni (Nace Junkar)
2. Bisere imaš v očeh (Oto Pestner in Franjo Bobinac)
3. Če bil bi ptica (New Swing Quartet)
4. Če je življenje sreča (Majda Petan)
5. Dajmo otroku roko (Majda Petan)
6. Diksi deklice (New Swing Quartet)
7. Don Juan (Majda Petan)
8. Edino ljubezen (Majda Petan)
9. Glej naprej (Majda Petan)
10. Iskrena ljubezen (Majda Petan)
11. Je to, mama, ljubezen srca? (Kozjanski Zven)
12. Kako sva plesala (Ivo Mojzer)
13. Kje je tista dežela? (Majda Petan)
14. Kockar (Ivo Mojzer)
15. Ko bova midva le spomin (Majda Petan)
16. Moja pot (Oto Pestner)
17. Moji družini – Dorijeva pesem (Kvintet Dori in Izidor Pečovnik)
18. Naša mami (Majda Petan)
19. Neizpeta pesem (Majda Petan)
20. Ne zapusti me, mati
21. Ne želim (Majda Petan)
22. Pelji me na tisti kraj (Majda Petan)
23. Poet (Oto Pestner in Franjo Bobinac)
24. Potuj z menoj, ves svet bo tvoj (Majda Petan, Oto Pestner, Marijan Petan)
25. Povej jim zdaj (Majda Petan)
26. Povej resnico (Oto Pestner)
27. Resnica življenja (Majda Petan)
28. Sem res premlada za ljubezen pravo? (Alya)
29. Se še spomniš? (Oto Pestner)
30. Sreča (Majda Petan)
31. Suženj tvoj (Oto Pestner)
32. Tebi, mama! (Majda Petan)
33. Ti si edini za me (Majda Petan)
34. Ti si moje upanje (Majda Petan)
35. Topol
36. Utrinek (Majda Petan in Oto Pestner)
37. Zdaj je prepozno (Oto Pestner)
38. Življenje s tabo je kot pesem (Majda Petan)

Predstaviti morava tudi bogato diskografijo (predvsem delovanje glasbene skupine New Swing Quartet). Kasneje je Marijan Petan sodeloval še pri nekaterih glasbenih projektih. Tudi s soprogo Majdo Petan sta izdala nekaj nosilcev zvoka.

Diskografija New Swing Quarteta

1. Naj, naj, naj/Amazing Grace, Helidon (singel); 1972
2. Bolfenk (z Alfijem Nipičem), Helidon (singel); 1972
3. Stari vlak, RTV Ljubljana (singel); 1973
4. Spirituals, RTV Ljubljana (LP (long play) in kaseti); 1973
5. New Swing Quartet, RTV Ljubljana (LP in kaseti); 1974
6. Nazdravimo prijateljstvu, RTV Ljubljana (singel); 1975
7. V studiu 14, RTV Ljubljana (LP in kaseti); 1976
8. Bratje, RTV Ljubljana (singel); 1977
9. To še spijemo pa gremo, RTV Ljubljana (LP in kaseti); 1977
10. When The Saints... (10 godina NSQ), Jugoton, (LP in kaseti), 1979
11. Ljubim te Slovenija/Šentjurčani, Jugoton (singel); 1980
12. Live at Lisinski (koncertni posnetek iz dvorane Vatroslav Lisinski, Zagreb – 23. 3. 1980), Jugoton, (LP in kaseti); 1980
13. Happy New Year, Jugoton (LP in kaseti), 1981
14. For You (Jubilees, gospels and spirituals; Koch – records international), Jugoton (LP, kaseti in CD); 1982
15. Jubilej (koncertni posnetek iz Gallusove dvorane Cankarjevega doma, Ljubljana, 16. 12. 1982), Jugoton (LP in kaseti); 1983
16. Naš stari suzafon, Helidon (LP in kaseti); 1984
17. Oh, Happy Day!, Jugoton (LP in kaseti), 1985
18. The Best of Negro Spirituals, CH Records (LP, kaseti in CD); 1985
19. Slovenski uspehi 1978 – 1984, Helidon (LP in kaseti); 1986
20. Oj ta vesela jesen, Helidon (kaseti); 1986
21. Srebrni zvončki (prva božična izdaja), Dokumentarna (kaseti); 1987
22. Deep River, Dokumentarna (LP in kaseti); 1988
23. White Christmas, Active Special (LP, kaseti in CD); 1988
24. Srebrni zvončki (v živo, posnetek koncerta v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma, Ljubljana, 24. 12. 1988 – 1. del), Helidon (kaseti); 1988
25. Live Swinging (v živo, posnetek koncerta v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma, Ljubljana, 24. 12. 1988 – 2. del), samozaložniška izdaja (kaseti); 1988
26. A Heart Full of Swing, Jugoton (LP in kaseti); 1989
27. Heilige Nacht – Silent Night, VM Records (LP – zadnja, kaseti in CD); 1989
28. Sveta noč, RT Slovenije (kaseti in CD); 1990
29. With Compliments, Dokumentarna (kaseti); 1990
30. Live Christmas (koncertni posnetek iz Gallusove dvorane Cankarjevega doma, Ljubljana, december 1990), RT Slovenije (kaseti); 1991
31. Silver Jubilee – 25 years, Sraka (CD in kaseti); 1993
32. Spirituals to Swing, Jazzette (CD); 1993
33. Live 1992, NSQ Production (kaseti); 1993
34. Na sončni strani – On the Sunny Side, Sraka (CD in kaseti); 1994
35. Live at Piazza Grande, Jazzette (kompilacija) (CD); 1994

36. New Swing Quartet in The Golden Gate Quartet – slavnostni koncert ob 25. obletnici, Sraka (CD in kaseti); 1994
37. The Greatest Gospels and Spirituales – Live, NSQ Production (CD in kaseti); 1995
38. The Best Christmas Songs of the World, Activ Rec. Švica; 1995
39. Božični kruh, NSQ Production (CD in kaseti); 1995
40. St. Ilgener Advent, Pro Cultura Production, Avstrija (CD); 1996
41. Quaraoke, Dynamic Records (CD in kaseti); 1997
42. Live Documents, NSQ Productions (CD in kaseti); 1997
43. I Saw the Light, NSQ Production (CD in kaseti); 1998
44. Vse najboljše iz Gorenja že 50 let, NSQ Production (CD); 1999
45. Sveta noč, NSQ Production (CD in kaseti); 1999
46. Ko se poti prepletejo, NSQ Production (CD); 2001
47. We Shall Overcome, NSQ Production (CD); 2002
48. Božični koncert, RTV Slovenije (LP); 2004
49. 20 najlepših božičnih pesmi, Dallas Records (LP); 2004
50. This Is The Day/Danes je dan, Dallas Records(DVD posvečen papežu Janezu Pavlu II); 2004
51. 20 Christmas & Gospel Favourites, Dallas Records (CD); 2005
52. Dragoceni trenutki (zgodovina kvarteta), NSQ Production (DVD); 2007
53. Dragoceni trenutki, NSQ Production (CD); 2007
54. Želimo vam srečen Božič, NSQ Production (CD); 2007
55. 40 – New Swing Quartet (poslovilna kompilacija), NSQ Production (CD); 2008

(V pomoč pri oblikovanju nama je bila knjiga Draga Medveda – New Swing Quartet, založba Pozoj, 2003; skripta New Swing Quartet – 30 let (1968 – 1998) – last g. Petana ter g. Dare Hering).



slika 79: OVITEK PRVEGA SINGLA IN PRVEGA LONG PLAYA
(ovitka sta kopiji z internetne strani www.discogs.com)

Sodeluje tudi pri izvajanju nekaterih pesmi, ki jih na svojih CD-jih prepeva soproga, ga. Majda Petan. Veliko besedil pesmi, ki jih poje Majda, je napisal Marijan Petan.

1. Dajmo otroku roko, Dynamic (CD); 1998
2. Glej naprej, NSQ Production (CD); 2004
3. Edino ljubezen, CODA (CD); 2009



slika 80: MED SKUPNIM NASTOPOM
(?; fotografija je s spletne strani *lokalno.si*)

Kot priloga raziskovalne naloge je nastal še CD, na katerem Marijan nastopa kot pevec skupine New Swing Quartet, kot solist, v duetu z Majdo Petan in z glasbo Johnnyja Casha, kateri se posveča v zadnjem času.

1. MARJAN '65 (»samozaložba«)



slika 81: NASLOVNICA NOVEGA CD-ja
(ovitek so oblikovale avtorice)

Na CD-ju so pesmi:

I. NEW SWING QUARTET

1. Let us cheers the veary traveler , 1976
2. Ol' man river, 1981
3. I piched my tent,1984
4. Sixteen tons, 1989
5. Don't worry, be happy, 1989
6. I'll never smile again, 1990
7. Mr. Bassman 1996
8. Precious memories 1997
9. Look away into Heaven 2001
10. He's neve said a mumblin word, 2001
11. Why me, Lord, 1997

II. SOLO IN Z MAJDO PETAN

12. Ko bova midva le spomin, 2004
13. Sreča, 2007
14. Potuj z menoj, 2007
15. Najina pomlad, 2008
16. Večno mlad, 2010

III. Z glasbo Johnnyja Casha in skupino LONGFIELD

17. Southern accent, 2013
18. Rowboat, 2013
19. Unchained, 2013
20. Spiritual, 2013



slika 82: MED IZVAJANJEM COUNTRYJA IN GOSPELA JOHNNYJA CASHA
(2013; posneto na koncertu v Celjskem mladinskem centru)

ZAKLJUČEK

Pisati življenjsko zgodbo človeka, ki ga nič ne poznaš, se nama je na začetku zdelo precej zahtevno. Ko pa nama je najina mentorica povedala, da bova spoznali življenje in delo človeka, ki je svoje življenje in delo posvetil glasbi, nama je izziv postal zanimiv.

Ob našem prvem srečanju sva ugotovili, da je gospod Marijan Petan prijeten in zgovoren gospod, ki nama je z veseljem razkrival skrivnosti svojega življenja.

Še posebej sva bili navdušeni, ko naju je popeljal po spominski sobi New Swing Quarteta v Šentjurju, saj sva ob njegovem zanimivem pripovedovanju izvedeli, kako so si utirali pot med svetovno elito. Veseli sva bili, ko nama je zapel eno njemu najljubših pesmi Down by the Riverside, saj meni, da se je prav z njo vse skupaj začelo.

Pozorno sva proučili tudi druge dejavnosti, s katerimi se je ukvarjal in spoznali, da je sled, ki jo je pustil, precejšnja.

Ob koncu sva ugotovili, da so se najina predvidevanja skoraj v celoti uresničila:

- Kot član New Swing Quarteta je štirideset let ljudi razveseljeval s petjem črnskih duhovnih pesmi, gospela in spirituala in tako to zvrst glasbe približal širokim množicam, tako v domovini kot v tujini.
- Vodilno vlogo v njegovem življenju je sicer res imelo petje, se je pa Marijan Petan ukvarjal tudi s številnimi drugimi stvarmi. Morda je bilo predvsem manj znano, da je za številne glasbene izvajalce pisal besedila pesmi, s katerimi so razveseljevali ljudi. Njegovo delovanje je bilo torej širše kot sva predvidevali. Del besedil sva zbrali v pesniško zbirko Zapoј mi pesem, ki je priloga te naloge.
- V Celju je prepoznavna osebnost, čeprav ga najini vrstniki niso poznali. Številni starejši anketiranci pa so vedeli, da je Marijan Petan »tisti globoki bas« iz New Swing Quarteta.
- Izkazalo se je, da je njegov pečat, ki ga je pustil na domači in na tuji glasbeni sceni, tako velik, da si je zaslužil, da sva ga predstavili kot osebnost mojega kraja.

Veseli sva, da sva ga spoznali, da sva spoznali njegovo življenjsko zgodbo in da jo, prav v dneh, ko g. Marijan Petan praznuje svojo petinšestdesetletnico, lahko predstaviva tudi vam.

ZAHVALA

Ob koncu bi se radi zahvalili vsem, ki so nama pri najinem delu pomagali, vsem, ki so uspeli pobrskati po spominu in nama zaupali delček spominov, ki ga vežejo na skupno prehojeno pot. Z njihovo pomočjo je najino oblikovanje življenjskega mozaika g. Marijana Petana dobilo kompletnejšo podobo.

Iskrena hvala gospodu Igorju Korošču, ki je poskrbel, da so posnetki na CD-ju MARJAN '65, ki je priloga naloge, vrhunske kvalitete.

Predvsem pa bi se radi zahvalili gospodu Marijanu Petanu, ki nama je bil neprecenljivi vir informacij in naju je popeljal v svet glasbe, ki nama je bila do sedaj tuja.

VIRI IN LITERATURA

PISNI VIRI: Medved, Drago: New Swing Quartet, Pozoj Velenje; 2003

Bilten Zlati petelin 1999

Časopisni članki: Jana, 25. 10. 1993; 13. 10. 1998
Nedeljski dnevnik, 31. 12. 1989; 15. 10. 1998;
Novi tednik, 20. 1. 1972; 9. 10. 1980; 7. 6. 1990; 24. 9. 1998
Ognjišče, januar 1973
Pepita, april 1999
7 D, 16. 12. 1998
Stop, 4. 11. 1972; 12. 5. 1988; 9. 1. 1990; 6. 9. 1998
Tednikova petica, november 1993
Večer, 20. 8. 1993

Fotografija na naslovnici je iz osebnega arhiva g. Marijana Petana

INTERNETNI VIRI: www.ognjisce.si (10. 2. 2013)
www.discogs.com (15. 2. 2013)
www.rockonnet.com (15. 2. 2013)
lokalno.si (1. 3. 2013)
Kozjansko.info (20. 2. 2013)
New Swing Quartet – slike (februar, marec 2013)
Porin – slike (februar, marec 2013)
Opatija 75 – slike (marec 2013)
Komorni zbor Orfej – slike (marec 2013)

USTNI VIRI: g. Marijan Petan

g. Dušan Petan, brat
ga. Vilma Štucin, Marijanova učiteljica v osnovni šoli
ga. Štefka Presker, sošolka v gimnaziji
g. Marko Primožič, sostanovalec med študijem
g. Karel Gržan, nekdanji učenec
g. Dare Hering, sopevec pri New Swing Quartetu
g. Matej Krajnc, prijatelj
g. Drago Medved, prijatelj
g. Janko Volčanšek, prijatelj
g. Stane Mele, prijatelj
ga. Marijana Kolenko, prijateljica

IZJAVA

Mentor (-ica) , Jana Draksler, v skladu z 2. in 17. členom Pravilnika raziskovalne dejavnosti »Mladi za Celje« Mestne občine Celje, zagotavljam, da je v raziskovalni nalogi z naslovom Marijan Petan – osebnost mojega kraja, katere avtorji (-ici) sta Alisa Kiker in Živa Nardin:

- besedilo v tiskani in elektronski obliki istovetno,
- pri raziskovanju uporabljeno gradivo navedeno v seznamu uporabljene literature,
- da je za objavo fotografij v nalogi pridobljeno avtorjevo (-ičino) dovoljenje in je hranjeno v šolskem arhivu;
- da sme Osrednja knjižnica Celje objaviti raziskovalno nalogo v polnem besedilu na spletnih portalih z navedbo, da je nastala v okviru projekta Mladi za Celje,
- da je raziskovalno nalogo dovoljeno uporabiti za izobraževalne in raziskovalne namene s povzemanjem misli, idej, konceptov oziroma besedil iz naloge ob upoštevanju avtorstva in korektnem citiranju,
- da smo seznanjeni z razpisni pogoji projekta Mladi za Celje.

Celje, 11. 3. 2013

Šola: OŠ Frana Kranjca Celje

Podpis mentorja(-ice)
Jana Draksler

Podpis odgovorne osebe
Danica Šalej